DC870
B551T

ĐỖ THỊ MINH NGUYỆT

BỮA TIỆC TRẦN GIAN

Tập truyện ngắn

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

ĐỖ THỊ MINH NGUYỆT

Trú quán: 249 Nguyễn Công Trứ,
phường II, thành phố Bảo Lộc,
tỉnh Lâm Đồng
Hội viên Hội Văn học
Nghệ thuật Lâm Đồng.
ĐT: 0977 574 595

GIẢI THƯỞNG:

- Giải Ba chủ đề viết về Đất nước và con người Việt Nam sau Cách mạng Tháng Tám năm 1945.
- Giải Khuyến khích cuộc thi Lâm Đồng chào thế kỷ XXI. Tác phẩm "Đồi tím hoa mua".

TÁC PHẨM ĐÃ IN:

- Truyện ngắn và tản văn in trên các báo và tạp chí.

BỮA TIỆC TRẦN GIAN

ĐỖ THỊ MINH NGUYỆT

BỮA TIỆC TRẦN GIAN

Tập truyện ngắn

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

◆ **Minh Nguyệt** có phong cách viết truyện ngắn rất riêng, truyện viết hay và đăng tải nhiều vấn đề của cuộc sống - (Tiến sỹ văn học PHẠM QUỐC CA).

◆ Tác giả Minh Nguyệt có một văn phong và bút pháp rất riêng. Truyện ngắn bố cục chặt chẽ, lôi cuốn và gây thích thú cho người đọc.

➢ Trích lời:

- Nhà văn HOÀNG NGỌC CHÂU
  (Chủ tịch Hội đồng nghệ thuật TP. Bảo Lộc).
- Nhà văn NGÔ HƯƠNG THỦY
  (Thạc sĩ văn học).
- Nhà văn NGUYỄN KHƯƠNG TRUNG
  (Tác giả tiểu thuyết Đất Đình Gừng).

Cái Tị về làng

"... Năm nó mới bỏ đi, cả làng lên cơn sốt về nó. Bây giờ nó trở về, mọi chuyện lại rộ lên, nhất là đám trai tráng đàn ông thì lên "cơn sốt" thực sự. Tìm đâu không ra cứ ra Quán Tị là thấy liền"...

Mẹ anh bỏm bẻm nhai trầu. Bà thủng thẳng kể chuyện cô Tị bỏ làng đi mất mấy năm. Nghe đâu cô ta sang Trung Quốc làm vợ bé, mở tiệm gì đó... Bây giờ đột nhiên cô ấy về xuất hiện giữa ngã ba làng mở cái quán đề là "Quán Tị". Chẳng biết cái quán ấy bán những ma gì mà đàn bà chẳng có ai, chỉ có đàn ông tụ tập lại tối ngày. Ở làng quê có một chuyện gì lạ là cứ sôi sục lên, trong bếp, ngoài ngõ, ngoài ruộng ở đâu người ta cũng bàn tán xôn xao. Anh còn lạ gì mấy bà nhà quê, đến đâu, ở nhà ai, anh cũng nghe thầm thì to nhỏ: "Có bà tôi mới nói thật". Tưởng là tin một bà thì mới nói thật với một bà mà thôi, ai dè cái điệp khúc "Có bà tôi mới nói thật", được nói lại với

năm bảy bà khác mà có khi lên tới mấy chục bà cả thẩy. Anh lắc đầu thầm cười. Các cụ đến hay! Ấy thế mà làng quê không có chuyện "Có bà tôi mới nói thật" thì còn gì là làng quê nữa đâu...

Anh rời làng quê chiêm trũng nghèo khó ra đi làm ăn đã mười mấy năm rồi. Tưởng với những phi vụ lớn nhỏ anh có thể quên được nỗi nhớ quê, nhớ nhà, nhớ mẹ. Nhưng càng cố quên đi thì nỗi nhớ càng tăng. Nó dày vò đăm đắm trong lòng, nhắc nhở anh phải trở về quê hương. Vâng! Chính tại làng quê này anh đã được sinh ra và lớn lên bằng những củ khoai, bắp ngô thơm nồng mùi mồ hôi mẹ. Cũng chính tại làng quê này có những cái gò đồng, bờ ao... Những vụ mò cá, hôi ao nào mà chả có mặt anh. Không lúc nào anh có thể quên được những kỷ niệm đáng yêu đó. Công việc làm ăn đang rất bận mải, tự nhiên anh máy mắt, hắt hơi. Nhớ mẹ quá, anh liền nói với vợ: "Cả nhà mình thu xếp về thăm mẹ một chuyến đi em ạ". Vợ anh chỉ chờ có thế, cô ấy nhảy bổ đi mua sắm háo hức để được về quê thăm cha mẹ và làng xóm. Tối nào mà anh chả nghe ở miệng cô ấy: "Em nhớ nhà lắm anh à!". Anh ngáp ngủ đáp vội, giọng khê đặc: "Rõ vớ vẩn, lúc nào cũng nhớ nhà lấy gì mà ăn". Nói vậy để trấn an vợ thôi, chứ tận

sâu thẳm lòng, anh muốn chạy về quê vục đầu xuống dòng sông Hồng bơi một mạch từ bờ bên này sang bờ sông bên kia cho bõ những ngày thương nhớ...

"Qúi khách thân mến, tàu sắp sửa đỗ tại sân ga... mời quý khách chuẩn bị hành lý". Đang nằm ở ghế anh bật dậy như chiếc lò xọ. Vợ anh cũng vậy. Chị nguýt anh: "Ông mà cũng thính vậy cơ à!". Anh nháy mắt: "Ga cuối, quê mình mà em!". Anh bế thốc hai đứa con xuống dưới sân ga. Để con đó, anh chạy lên ôm nốt đồ đạc và cầm tay chị lôi xềnh xệch. "Cái anh này làm gì thế. Để em chào mấy chị, mấy bác đã nào". Hai chiếc xe máy đỗ xịch ở bến phà. Ôi! Dòng sông của lòng anh đây rồi. Chẳng kịp xắn quần, anh lội ào vài bước vục đầu xuống dòng nước, lắc lắc. Cảm giác dễ chịu làm tan biến hết mệt nhọc suốt hai ngày tàu xe. Anh định uống một ngụm nước song mùa này gần cơn lũ, nước đã lờ đờ nên lại thôi. Tiếc rẻ, anh đi lên để kịp qua phà.

Chiếc xe ôm vừa tắt máy ở sân nhà thờ họ, hàng chục người chạy xô ra ríu rít:

- Ối giời ơi! Con tôi, cháu tôi!

- Ối giời ơi! Anh chị Hùng đã về!

- Ối giời ơi! Hai cháu rõ lớn rõ xinh!

Anh vừa kịp chào các bác, các thím, vừa xách đồ vào nhà, quay ra đã thấy người đến chơi chật cả sân.

- Vợ chồng anh chị Hùng về rồi hả?

- Sao các thím biết tin cháu về nhanh thế?

- Ối giời, xe ôm chở anh chị qua cổng chợ ai mà chả nhìn thấy!.

Đúng rồi, nay là ngày phiên chợ huyện. Anh trải chiếu ra sân rót nước mời họ hàng. Câu chuyện làng xóm râm ran. Chỉ một lúc thôi anh hiểu sơ qua chuyện làng, chuyện xóm. Hai đứa con anh hết người này bồng, người kia bế thơm rối rít. Chưa quen cái cảnh chiều chuộng này hai đứa cứ ngớ ra.

Từ hôm về làng, mới đi quanh lối xóm có vài nhà mà anh đã biết bao nhiêu là chuyện. Chuyện nhà thím Trà những năm tám mươi, một rổ khoai lang thay cơm. Thím ấy là giáo viên. Đang có sổ gạo nuôi cả nhà, nhà nước bỏ sổ gạo, một mình đồng lương thím ấy nuôi năm, sáu miệng ăn. Chồng thím thất nghiệp. Bọn nhỏ đang tuổi ăn, tuổi lớn bữa cơm chỉ độc có rổ xu hào luộc. Những lúc ấy ai cũng ái ngại cảnh gia đình thím. Thế mà

giờ đây, anh không tin ở mắt mình nữa. Ngôi nhà ba lầu cao ngất mọc lên. Nhà thiết kế theo kiểu thành phố hẳn hoi, cầu thang lượn lên sân thượng, cửa kiếng màu, rèm cửa màu cà phê sữa đúng mô đen mới. Anh hỏi ông chú đã ngoài chín mươi da vẫn hồng hào đang ngồi vặt những bụi lạc sai lúc lỉu. Cụ thủng thẳng:

- Có gì đâu, sau cái đận ấy, con cái tụi nó lớn lên. Nghe tin thành phố xây nhà ào ào, nhà nước mình mở cửa mà? Ở thành phố Hà Nội xây nhà đủ kiểu, thế là trúng nghề thằng bố nó. Ba bố con dắt nhau đi xây thuê ở Hà Nội, chán Hà Nội lại vào mãi tận Sông Bé. Chỉ có ba năm bố nó thành ông chủ thầu. Bây giờ thị xã, thành phố có nhà nào xây nó đến nhận, kêu công làm nó làm chủ.

- Đúng nghề của chú Trà ngày xưa là trung cấp xây dựng ông nhỉ?

- Cái hồi nhà nước chưa mở cửa, nước mình nghèo. Tụi nó thất nghiệp suốt. Bây giờ thì lại trúng mánh.

- Tiền xây nhà từ đó ra hả ông?

- Đúng đó. Nó xây nhà có mất gì đâu. Gạch đốt lấy. Ba bố con nó tự xây, chỉ mất tiền mua xi măng và thép thôi.

- Nhà to thế này mà mọi người đâu hết hả ông?

- Xây xong cái nhà này thằng Thái thành ông chủ thợ xây cùng bố nó ở Sông Bé. Thằng Bắc đi xây ở Hà Nội. Ở nhà còn một mình ông coi nhà để tết chúng nó ào về mấy ngày rồi lại đi. Ở làng mình tháng ba, ngày tám đám thanh niên trai tráng đi làm thuê ở thành phố hết anh à. Anh về quê có thấy quê đổi khác gì không? Ra ngã ba phố mà xem. Ối nhà còn to gấp vạn nhà này.

- Ngã ba phố ở đâu hả ông?

- Rõ cái anh này, ngã ba đầu làng mình. Anh chưa ra đấy à. Hàng quán đủ cả. Biến nông thôn thành thành thị mà lị.

Tối đến ăn cơm, súc miệng xong, anh hỏi mẹ tìm cái đèn pin.

- Đi đâu thế hả con?

- Con đi quanh xóm và ra ngã ba làng mua mấy điếu thuốc.

- Rõ vớ vẩn, làm gì phải đèn pin, đèn cao áp dọc ngã ba phố làng. Mày có bị tâm thần không đấy.

Anh nghe nói vậy không hỏi han gì thêm nữa. Trong đầu anh đang hình dung cảnh thay đổi

ở làng quê mình. Con đường làng ngày xưa hễ động mưa là lầy lội nhớp nháp, mà giờ đây màu đá trắng xanh bằng phẳng hơn cả đường quốc lộ. Anh đút tay túi quần, chân bước, mắt ngó nghiêng, có cái gì đó cứ trống trống ở lòng anh. Mấy cái bờ dậu dâm bụt đâu hết cả rồi? Ngày nhỏ về mùa này hoa dâm bụt đỏ rực. Tụi nhỏ các anh chơi đuổi bắt, trốn tìm chỉ nấp ở đám bụi rậm mà tìm không ra. Bây giờ thay vào đó là những bờ tường cao quá đầu người, cắm mảnh chai chi chít. Đi ra khỏi xóm điện cao áp sáng trưng, đánh rơi một cái kim xuống đường vẫn tìm lại được. Quán xá mọc lên như nấm: Quán karaoke Thanh; tạp hóa Chương; điện máy Cường; cửa sắt Mạnh; bia hơi Trường; vi-đi-ô Trung; tiệm may Thanh Thảo; uốn tóc Trúc Ly; áo cưới Lệ Hằng; phở Hảo; mộc tồn Phú; quán Tị...

Anh chặc lưỡi: "mộc tồn" là cái quán gì nhỉ? Ồ, mà sao hai quán này đông thế kia? Xe máy đủ các cỡ. Kềnh càng ở gốc cây hòe có tới năm sáu cái xe hơi. Họ bán cái gì mà đông thế nhỉ? Giá kể như phố xá chỗ anh, thỏa chí tò mò anh sẽ ào vào ngay, nhưng đây là phố làng. Đi mấy năm rồi xông vào nhỡ có gì mắc cỡ. Hơn nữa anh lại là em ông trưởng họ, vào chỗ đó lúc này không tiện.

Anh đi một vòng quanh làng, cảnh sinh hoạt không khác gì thành phố nơi anh ở. Trẻ con nô nghịch, trai gái nhộn nhịp vô tư. Đến một quán nước vắng hơn anh rẽ vào. Đúng đây là quán nước của thím Nhất rồi.

- Anh mua gì?

- Cháu... cháu mua điếu thuốc.

- Thuốc gì?

- Thuốc gì cũng được ạ!

Thím đưa ra hai gói thuốc "Dunhiu" và "con mèo".

- Người đâu mà dễ thế, thuốc gì cũng được. Chứ mấy ông tướng con là cứ hét tướng: "Bà Nhất, con mèo".

- Cháu gửi tiền thím.

- Ai... như anh Hùng con bác Khóa, trưởng họ Phạm hả?

- Dạ!

- Gớm, anh về bao giờ mà kín tiếng thế?

- Thím bán hàng đắt khách không?

- Quán của thím ít khách lắm. Chỉ có nước chè xanh và thuốc lào bán cho mấy ông bà già quanh làng thôi. Ngày kiếm năm ba ngàn tiêu vặt anh à chứ thím không có sức làm lớn như mấy ông

bà kia. Họ giàu lên nhanh lắm, nay nhà lầu, mai xe hơi. Thím sắp làm bạn với ông "sáu tấm" rồi, không đủ sức làm giàu nữa anh à!

- Thím cho cháu xin điếu thuốc lào.

- Gớm, anh cứ chọc thím, anh người thành phố về làng hút thuốc lào cho nó thối mồm à. Ở làng này, ngày anh đi cả làng cứ trợn mắt: giàu có nhất làng như anh mà phải bỏ làng đi. Anh mà hút thuốc lào chắc thím điên.

- Cháu hút thím mà không điên thì sao? - Anh cúi xuống cầm điếu cày, tự tay véo một điếu trong bịch ni- lông vo tròn ve. Anh ngửa cổ lên hít một hơi: Sòng sòng sọc... sòng sòng sọc. Chưa đã, anh lắc nhẹ cái điếu. Điếu thuốc chảy đỏ lừ văng ra ngoài. Vê tiếp viên nữa. Bắn tiếp, sòng sòng sọc... sòng sòng sọc. Anh ngửa cổ lên không hít hà, ngây ngất. Lâu lắm mới hút được một điếu thuốc lào chính hiệu Vĩnh Bảo, có lẽ anh ngà ngà.

- Ối giời ơi! Anh Hùng sao đấy? Không biết hút thì đừng hút. Đừng dọa thím mà.

Anh chẳng có ý định dọa bà thím góa bụa này. Chú ấy là liệt sĩ thím ở vậy thờ chồng và nương nhờ vào cái quán bé nhỏ này. Bao năm tháng, thím lẻ loi cùng cái quán đất vách để thờ chồng. Hôm nay anh phải làm cho bà thím vẫn

được cả làng tôn vinh "Bà Nhất độc nhất vô nhị" này biết sợ một phen.

- Thím ơi, cháu đi với chú đây - Anh ngã sõng xoài, nửa người trên bậu cửa nửa người trong quán nước.

- Ối giời ơi! Các ông bà anh chị ơi, cứu, cứu tôi với. Ông Phú cô Tị ơi!

- Bà để cháu, các anh cõng anh ấy vào nhà cháu. Say thuốc lào và chắc bị cảm nữa, cháu sẽ chữa khỏi ngay mà. Giọng đàn bà âm ấm bên tai. Anh giả đò nhũn người ra, mặc mọi người làm gì thì làm. Người ta đặt anh lên một cái giường êm và mát lạnh, êm hơn cả cái đệm mút anh mua hồi cưới vợ những một chỉ vàng nay đã tua rua hết cả. Anh bảo thay mà vợ anh cứ tiếc rẻ: "Những một chỉ vàng cơ đấy, phí của giời quá!"

Đôi bàn tay ai mềm hơn tay vợ, làn hơi thở cũng đậm đà nóng hổi hơn. Cô ấy áp tai vào ngực anh, bộ ngực vô tình chạm vào khuông ngực anh. Anh nín thở giả đò đứt quãng. Cô ấy lại cúi xuống nghe ngóng. Trời đất thiên địa ơi, lậy trời để tôi nằm đây hết đêm nay nhé.

- Mọi lần mấy anh cảm, em cạo gió, bấm huyệt vài lần là tỉnh liền mà anh này sao ấy.

- Hay là đưa anh ấy vào bệnh viện cấp cứu thôi. Năm ngoái con bà Ngật sáng sớm ngủ dậy xuống ao rửa mặt chết gục dưới ao đấy.

- Thôi mấy cháu chuẩn bị đưa giùm anh vào viện hộ thím với. Nghe đến đây anh không thể làm bộ được nữa, anh gọi:

- Thím Nhất ơi đầu cháu đau, đau chỗ này này, thím bấm huyệt cho cháu. Thế là đôi bàn tay mát rượi bóp trán xoa đầu. Anh he hé đôi mắt. Cô Tị đấy ư? Cô Tị mà ngày anh ở nhà, đôi chân dài ngoẵng như chân sếu. Suốt ngày mặc quần đùi chơi u ở sân đình đấy ư? Bây giờ, cô ấy đậm đà thiếu phụ thế này ư? Anh nhẹ nhàng cầm tay Tị

- Cám ơn Tị, anh khỏe rồi. Tại anh đói, chiều chưa ăn gì, lả đấy mà.

- Trời! Thế sao anh không nói. Để em sắp đồ anh ăn..

- Cô cứ ra quán đi. Mặc tôi.

- Em đâu có cần bán, có hai ba đệ tử thành thạo rồi, em chỉ thu tiền thôi.

- Cô Tị sướng thật đấy.Cho tôi làm đệ tử với nhé!

- Anh cứ chọc quê em, anh người thành phố mà lị.

- Phố xá gì. Đang thất nghiệp, làm ăn thua lỗ lắm. Quán cô bán gì mà đông khách vậy?

- Rắn anh ạ!

- Rắn gì?

- Rắn là rắn còn rắn gì nữa anh: hổ mang, dọc dưa, cạp nong, mang bành, rắn ráo, liu điu, lươn, trạch, to nhỏ là rắn hết.

- Cô làm thế nào mà biết nghề?

- Em học ở Trung Quốc đấy. Em lấy thử ít món anh ăn nhé. Cô bưng ra bốn năm món còn nguyên cả con rắn cuộn tròn trong tô, nhìn cứ như còn sống. Có món vàng ươm thơm ngậy. Cả đời anh chưa bao giờ ăn thịt rắn. Hơn nữa ngày còn nhỏ mấy lần lội bờ ao bị rắn cắn về mẹ phải buộc vải, hút máu ở chỗ cắn ra làm anh khiếp tê cái giống của nợ này. Cái lưỡi nhỏ xíu luôn thè ra thụt vào như chửi rủa, rình rập người ta. Nhớ lại một hôm anh đi bắt cua về cho mẹ nấu canh. Thò tay vào hang cua vô tình móc phải một con rắn nước to như ngón chân cái, nó cắn cho xưng u tay cả tuần, thối cả mảng thịt chỗ cắn. Về sau, mỗi lần mẹ sai đi bắt cua về nấu canh anh đố dám móc vào hang cua nữa, mà chỉ mang cái rổ thật to xuống ao bèo đình làng để xúc cua thôi.

- Anh ăn bạo đi chứ. Gớm cứ ỏn ẻn như con gái, chả bù cho mấy ông ở đây. Tô nọ đưa ra, tô kia tớp tới.

- Cô làm nghề này ở đây chắc "phát" lắm nhỉ? Nguyên liệu rắn lại nhiều, bờ ruộng nào mà chả có chục con.

- Gớm, anh cứ làm như của giời ỉa ra cho lắm lắm. Thuốc sâu anh ạ, đỉa chả còn một mống sống sót nói chi rắn.

- Thế rắn ở đâu mà cô làm hàng?

- Khắp nơi đưa về. Chủ yếu là rừng, mà bây giờ cũng cạn lắm. Tí anh ăn xong em cho vào xem chỗ nuôi rắn của nhà em.

- Chỗ tôi ở rừng rậm lắm.

- Thế thì nhiều rắn lắm anh nhỉ?

- Cũng tùy.

Anh nhấm nháp, nhâm nhi. Trước tiên anh bỏ phắt mấy tô còn nhìn thấy rắn, còn hương vị rắn ra chỗ khác cho khỏi ớn. Sau đó anh nhâm nhi hai món: chả rắn cuốn lá lốt, rắn hấp lá gừng.

Chà! Tuyệt diệu làm sao? Người ta thường bảo " khuất mắt trông coi" quả đúng vậy. Mắm tôm làm bằng cóc, ngoé, gì gì không biết nhưng cứ có món bún lá chấm mắm tôm sụi bọt, hoặc thịt

SỞ VĂN HÓA - THỂ THAO VÀ DU LỊCH
THƯ VIỆN TỈNH LÂM ĐỒNG
PHÒNG ĐỊA CHÍ

cầy chấm mắm tôm là tuyệt cú mèo. Ăn một lần mai chết cũng đã. Anh nhấp một ngụm rượu và cảm giác mình đang trong cõi mộng.

- Anh ăn xong chưa? Ra xem rắn này anh.

Theo Tị đi ra phía sau. Hai cái bể xây to, anh nghểnh cổ. Cha mẹ ơi, rắn lớn, rắn bé, rắn mẹ, rắn con lúc nhúc. Chúng thi nhau thè lưỡi, mắt thao láo như thách thức.

- Em không sợ rắn cắn à?

- Có thuốc anh ạ, mấy năm bên Tàu em học hết các ngón nghề.

- Sao Tị không ở đó mà làm ăn?

- Cực lắm anh à. Làm quần quật suốt ngày cho nó mà chả có công. Tương lai mù mịt. Cả ba, bốn năm trời móc nối em mới chuồn khỏi cái hang ổ ấy đấy. Anh tưởng đã lọt vào đó mà ra dễ à.

- Tại sao em lưu lạc sang đó?

- Năm mười sáu tuổi, mẹ em bỏ đi lấy chồng. Ngoại em năm sau mất. Con mẹ Lanh ở Lạng Sơn về rủ em lên mạn ngược buôn bán hàng Trung Quốc. Ai ngờ mụ đem em bán cho lão khọm già Trung Quốc. Lão là chủ quán "rắn Đông Á" và

em tưởng chết ở đó luôn, chứ đâu nghĩ có ngày hôm nay.

Hai hàng nước mắt lã chã rơi, đôi vai Tị rung rung. Anh mủi lòng. Đời người con gái mới hai mấy tuổi đầu mà đã sóng gió, tận tâm can anh thấy áy náy:

- Em có gia đình nữa chưa?

- Chưa anh ạ! Trai làng ai thèm lấy em. Có mấy ông mạn ngược đưa hàng cho em, vài lão ngỏ lời, em còn xem lão nào tử tế thực lòng đã. Em trót lỡ dở rồi anh ạ.

- Tị à, chỗ anh ở là thành phố Đà Lạt, rừng núi nhiều lắm. Rắn chắc cũng nhiều. Em mà đồng ý lên đó anh em mình mở chung quán hợp tác làm ăn. Rồi anh nhắm cho em một thằng bạn. Đi cho quá khứ lùi vào dĩ vãng em ạ. Để anh về bàn với vợ anh.

- Dạ, nếu được vậy thì tốt quá! Hôm nào anh dẫn chị và các cháu ra chơi, em sẽ đãi cả nhà anh một chầu đặc biệt.

- Bắt tay em một cái, rồi anh về bàn với vợ, mai anh lại ra. Mà em này, quán "Mộc tồn" của chú Phú là quán gì đấy?

- Anh người thành phố mà ngơ ngơ như bò lạc. Mộc là cây, tồn là còn. Quán "cây còn" tức "con cầy."

- Chà văn hoa, nho nhã thật. Làng quê mình thay đổi ghê quá. Ở thành phố người ta ghi nhan nhản thịt cầy, thịt chó. Ai thời giờ đâu mà luận văn chương.

- Anh không nhớ, gốc làng mình là nhà nho à. Nhà anh là tổ nho nhã đấy thôi.

- Ờ! Ờ! Anh về, mai anh ra Tị nhá!

Anh lại xỏ tay vào túi quần. Miệng húyt sáo vang. Làng quê thân yêu của anh đang đổi mới, có nhiều cái đẹp, cái văn minh. Xong anh cứ ao ước, giá như còn có những hàng rào râm bụt... Điện cao áp ít thôi để lũ đom đóm lập lòe thì hay hơn. Anh khoan khoái ngả người trên chiếc giường. Cửa sổ mở toang, một con đom đóm bay lọt vào trong nhà, đậu lên đình màn. Gía như lúc này có tiếng ếch kêu, tiếng côn trùng rỉ rả thì làng quê của anh đáng yêu biết mấy, giá như...

- Hùng ơi dậy đi con! - Tiếng mẹ anh giục - Dậy đi con. Dậy quét nhà thờ dùm mẹ, đánh cho mẹ một hồi trống thật to, họp họ lại tập trung làm lễ đưa ma.

- Ai chết thế hả mẹ?

- Cái con Tị hôm lâu mẹ kể cho con nghe đó. Cái Tị về làng rồi cái Tị lại ra đi. Nó chết là rắn còn, rắn còn sẽ bớt chuột đỡ hại mùa màng.

- Mẹ nói Tị nào?

- Cái con Tị bán rắn ráo ở đầu làng chứ còn đứa nào. Đêm qua nó bị rắn mò vào nhà cắn chết lúc nào không ai biết. Khách đến ăn phát hiện ra. Rắn hỏi tội người thịt rắn. Dạo này ở quê mình nhiều người chết trẻ lắm: Nào như đi xây về lây si đa cho vợ cho con, nào như nghiện hút, nào như ăn uống có nhiều chất độc hại gây ung thư... Không biết trời đất này rồi sẽ thế nào đây?

Anh không nghe thấy gì hết nữa, lẳng lặng vào giường nằm. Anh hình dung ra hàng lọat tiếng côn trùng rỉ rả, kể lể, van lơn con người...

"Tị ơi, tên em cũng là loài rắn mà sao em nỡ...". Thế mà anh còn định... ■

Bữa tiệc trần gian

"Suốt ngày chúi đầu vào bóng đá. Lương lậu thì cá cược hết. Trời ơi là trời!"

Tiếng bà chủ tôi rên rỉ nghe vừa lọng óc lại vừa thảm thương. Ông chủ tôi lúc này im thít giả câm, giả điếc. Chẳng phải sợ vợ đâu, mà ông thấy mình có lỗi thật. Từ trước tới nay ông luôn được bà con lối xóm kính nể vì đức tính cần cù chăm chỉ. Ông hiền như cục đất, người ta bảo nhau thế. Lương hàng tháng cô thủ quỹ bó cục, ngoài có miếng giấy con con ghi đến cả con số lẻ phần nghìn. Ông để nguyên về đưa cho vợ. Thuốc lá ông không nghiện mà cũng chẳng bỏ, thỉnh thoảng một gói Era hoặc vài ba điếu lẻ *se-ven* khách mời. Rượu thì mỗi bữa nhấp một ly ăn cho ngon miệng. Ông ít nói song chăm chỉ, làm việc gì là làm cho bằng xong, thật gọn gàng, ngăn nắp. Thế là người chồng tốt rồi còn gì? Hàng xóm nắc nỏm khen ông thế. Bà chủ tôi cũng cảm thấy như thế, nhưng lâu lâu bà vẫn càu cạu lên lớp ông: "Anh bỏ rượu, bỏ thuốc cho người nó mập, không người ngoài người ta bảo em chỉ biết ăn cho béo ú ra không biết

chăm chồng con". Những lúc đó ông chủ tôi chẳng trả lời ngay. Một lúc sau, ông mới thủng thẳng:

- Anh có nghiện đâu, làm một tí cho đỡ buồn. Thế bu em tính để tôi thành đàn bà hả?

Tuy cục mịch nhưng lâu lâu ông có tính hài hước khiến tí bu em được đà:

- Anh làm đàn bà thì em làm đàn ông cho.

Hai ông bà cười hỉ hả. Kể ra họ cũng hạnh phúc đấy chứ?

Thế mà mấy bữa nay họ bắt đầu "đá thúng đụng nia". Chả là ông chủ tôi chẳng nghiện gì sất: gái không, rượu không, trà thuốc không. Ông chỉ nghiện mỗi một thứ đó là bóng đá. Từ bữa sắp có WOLRD CUP tôi thấy ông đi làm về là cúi đầu vào bàn đọc đọc, viết viết. Lúc đầu tôi cứ nghĩ là ông ôn thi một chương trình gì đó, vài hôm sau mới tá hỏa. Thì ra ông tiết kiệm tiền mua lịch thi đấu nên hì hục kẻ bảng, viết tên các cầu thủ, danh thủ bóng đá mà ông hằng ngưỡng mộ. Đi làm thì thôi, về nhà là ông chúi đầu vào tivi. Ông uống trà, coi đá banh một mình. Thỉnh thoảng có pha gây cấn ông vỗ đùi đánh "rầm" một cái: "Chu cha bỏ mẹ rồi!''. Những lúc ấy bà liếc mắt về phía ông: -"Rõ vô công rồi nghề".

Bà đi đứng bậm bịch, ra lườm vào nguýt. Chắc ở nhà chẳng có hứng thú gì. Từ bữa sau tôi thấy ông lẳng lặng đi ra đi vào lúc sắp có trận đấu. Bà chẳng hiểu bóng đá có sức hút thế nào mà lôi kéo được ông của bà. Lối xóm chả ghen tị là: "Ông bà sánh nhau như đôi sam ấy". Chẳng nói thì bà biết thừa ông thầm hãnh diện với bạn bè rằng ông lấy vợ trẻ đẹp. Vợ ông lúc nào cũng vui vẻ hồn nhiên. "Cô ấy tươi như hoa" biết làm làm ăn vun đắp gia đình. Từ trong sâu thẳm ông thấy bà cái gì cũng hơn hẳn ông, vì vậy ông chỉ lẳng lặng chiều theo ý bà hết mọi chuyện.

Thế mà hôm nay ông không thèm dòm ngó đến bà, ngang nhiên đi coi đá banh một mình, nghềnh nghễnh đem đồng lương máu thịt của mình ra cá cược. Không biết ông ta còn nhân cách nữa không? Bà thầm nghĩ và rủa ông. Được cái ông biết lỗi, bà rú rít ông chỉ im bặt. Nói chán bải hoải, bà đành chép miệng: "Thế là toi một tháng lương, thôi cho qua, của đi thay người ấy mà!".

Đám con nghe mẹ nói vậy còn lớn tiếng: "Mẹ ơi, nhà giàu họ còn cá cược cả xe máy, cả nhà lầu nữa đấy".

- Cái gì, chúng mày nói cái gì, nói lại xem nào. A! Đua đòi, đú đởn, no ăn dửng mỡ hả. Đó là

những bọn ăn trên ngồi trốc, bọn buôn lậu, bọn bất lương kiếm tiền trên mồ hôi, nước mắt của người khác thì đâu biết xót của. Chúng mày tính học đòi lũ ấy hả.

Ông thấy bà sắp nổi cơn tam bành, lừ mắt ra hiệu. Lũ trẻ bỏ vào nhà trong.

Hôm sau không thấy ông đi sang hàng xóm coi đá banh nữa. Ông ở nhà lẳng lặng mở tivi coi. Chắc ông nể lời bà chăng? Ông ngồi chưa nóng chỗ đã có tiếng léo xéo:

- Bác Chuyên ơi? Tại sao nay bác không sang với tụi em cho vui? Bác sợ bà xã à? Vậy nay bà xã đi vắng bọn em sang chơi với bác cho đỡ buồn. A mà còn món hôm qua bác nợ tụi em giờ bác xem có cái gì trả đi chứ. Em chả lấy ăn mình em đâu. Có thì ta làm bữa nhậu có tý cay để cho lên men cuộc đời đi bác. Em thắng cược bác thua. Bác khao đi rồi bác lại thắng.

Tên bợm rượu lè nhè. Ngoài ngõ lấp ló hai ba thằng nữa. Tôi bực mình lên tiếng thay bà chủ:

- Gâu! Gâu! Gâu, gâu, gâu!

- Xuỵt! Vô nhà. Tao hết mẹ lương từ đầu tháng rồi.

- Có gì đâu bác, trời mưa thế này, làm mẹ thằng này đi, bọn em đạo diễn xong ngay mà. Thằng mặt choắt ngửa đầu về phía tôi ra hiệu. Tôi bắt đầu bàng hoàng, nỗi lo sợ bắt đầu lan tỏa ra các lỗ chân lông, bụng bảo dạ: "bà chủ đi vắng ta lánh nạn xuống bếp cho xong".

Cuộc trao đổi đoạn sau tôi không được biết. Một lúc sau, ba thằng đứa mang tròng, đứa mang gậy xông vào chỗ tôi. Cuộc chiến đấu quyết liệt giữa cái sống và cái chết trong tôi trỗi dậy. Ba thằng mặt người dạ thú kia áp sát vào tôi. Những chiếc răng sắc nhọn của tôi làm cho từng giọt máu tanh hôi tởm lợm từ tay chúng nhỏ giọt. Sau hai mươi phút cuộc giao tranh không cân sức giữa tôi và chúng đã ngừng. Tôi bị đòn phủ đầu ngang cổ và gáy chí mạng, chúng trói ngược tôi lên lôi ra cửa thềm. Lúc ấy ông chủ chạy ra nhìn tôi. Tim gan tôi sôi lên, mắt tôi long sòng sọc: "Lão là đồ vô dụng, đồ súc sinh".

- Chúng may làm gì thế kia! A, à đợi lúc bà đi, làm loạn hả? Đồ đểu giả, xéo ngay không chết với bà!

Bà chủ tôi đã về kịp. Hai tay bà quật hai cái dép vào lũ vô lại. Chúng chạy tuốt luốt. Tôi được

bà chủ thả ra. Hoảng quá, cận kề sự sống và cái chết tôi lủi gọn vào góc bếp. Cuộc giao tranh giữa hai ông bà tôi không được chứng kiến. Lúc lâu sau tôi thấy đánh "xoảng''. Cái ti vi bay ra khỏi phòng khách rụng rơi lả tả.Chỉ còn tiếng bà tru lên:

- Ông ăn nốt thịt tôi đi, con chó nó coi giữ nhà, nó là thành viên của gia đình. Tôi thờ Phật, dẫm phải con giun là có tội, thế mà ông nỡ lòng nào phản bội tôi. Đây, cái thân tôi ông giết nốt đi.

Ông bỏ đi, bà la hét một hồi mệt rồi đi ngủ. Đêm đã khuya lắm rồi, thấy một thân hình lạnh ngắt đổ xuống gần chỗ tôi. Ông chủ rồi, ông say rượu quá. Tôi chạy vội lên kêu bà chủ, gặm gấu quần bà lôi. Chắc vì mệt quá bà chẳng dậy nổi. Người ông mềm nhũn. Tôi đánh liều dùng lưỡi của mình liếm vào gan bàn chân ông những mong hơi ấm ở lưỡi tôi truyền thêm chút nào sinh lực cho ông. Tôi đi gặm từng chiếc, từng chiếc quần áo đắp đầy lên người ông. Tôi ngồi cạnh ông canh chừng cho đến sáng.

Sáng sớm hôm sau khi bà chủ vừa từ nhà trên bước xuống, thấy quần áo bừa bãi, tôi ngồi bên ông nước mắt lưng tròng. Bà đã hiểu cả. Bà

gọi con cái bế ông lên giường. Họ vội vã tìm thầy thuốc. Khoảng hai tiếng sau bà mang xuống cho tôi một bát cơm, vuốt đầu tôi như thầm cảm ơn. Tôi thấy vậy mà nghẹn ngào nuốt cơm không nổi. Để bà vui tôi cố gắng ăn hết bát cơm.

... Vì mệt quá, hôm sau tôi ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh dậy thấy mình bị trói chặt chân tay, nằm cạnh gốc mít lạ hoắc lạ huơ. Giọng ông chủ tôi khàn khàn:

- Bác cắn rơm cắn cỏ lạy mấy cháu. Các cháu đừng giết nó. Nó là bạn của bác, là ân nhân của gia đình bác. Hết bao nhiêu tiền cá cược tối bác sẽ đền.

- Xạo! Bố hết lương rồi. Bố tính quịt tụi con nít này sao?

Mặc cho ông chủ tôi van xin, lũ ba thằng lôi thốc treo ngược đầu tôi lên, cổ tôi bắt đầu tắc nghẹn. Thằng mặt choắt cầm con dao nhọn hoắt sáng loáng. Lúc này tôi không sợ chết mà tôi thấy thương ông chủ quá: "Ông ơi tôi kiếp chó nếu tôi chết tôi sẽ hóa kiếp khác. Ông đừng buồn ông ạ!''.

- "Pựt!" Một dòng máu đỏ tươi từ cổ tôi phun ra. Lần này thì tôi biết tôi chết là cái chắc.

-Tôi lạy trời, lạy phật, ông trời không cho con chó của tôi được sống thì cho nó hóa kiếp, kiếp sau nó sẽ được làm người, một người tốt như ông tiên cứu giúp kẻ khốn khó. Nó đã cứu tôi sống lại. Ôi trời ơi là trời. Khổ cho cái thân tôi hu, hu...

Lạ thay lời cầu nguyện của ông chủ vừa dứt, hồn tôi bay lên chín tầng mây. Tôi đã được hóa kiếp thành người, từ trên cao thẳm nhìn xuống trần gian. Chúng lấy rơm khô thui cái xác không hồn của tôi. Chúng bày la liệt xoong bát. Bữa tiệc trần gian bắt đầu. Chúng thi nhau nhai thịt tôi, cười ha hả và bình luận cầu thủ nổi danh nhất Zi-dan đã ngã không gượng dậy được. Bữa tiệc đó không có ông chủ của tôi.

Tôi sung sướng bay lên không trung tận hưởng cái khoái cảm của kẻ được tự do. Ngày hôm sau, vén màn mây xem gia đình ông chủ tôi thế nào:

- Thôi ông đừng buồn về con chó nữa. Coi như nó được hóa kiếp. Chỉ đáng đời cho ba thằng bợm rượu: ăn thịt chó với lá mơ rửa nước lã chấm mắm tôm. Cả ba đứa đều bị tá hỏa tam tinh đang nằm cấp cứu ở bệnh viện. Thật đáng đời cho kẻ tham ăn. Từ rày ông chừa cái mặt chúng ra. Chơi với trẻ ranh cho dại mặt à.

Tiếng bà chủ tôi xoang xoảng trong không trung lộng gió ■

Cho vừa lòng em

Ai cũng bảo Hà sướng. Không biết người ta quan niệm về sự sung sướng như thế nào? Mấy cô giáo viên bạn đồng nghiệp của Hà giờ nghỉ giải lao đều nhất trí: Hà là đứa sướng nhất trường. Còn gì mà phải bàn cãi về việc này cơ chứ? Nhà cách trường khoảng hai trăm mét mà mười sáng như mười một: anh chồng đi trực ca đêm về chở vợ đi ăn sáng và đưa vợ tới trường. Tiếng trống trường chuẩn bị điểm giờ tan học đã thấy anh chồng lù lù chờ ngay ở cổng trường.

Nga là bạn thân nhất của Hà mắng: "Mày chỉ được bộ làm eo, người đã mập không đi bộ cho bớt béo phì". Hà phân bua: "Anh ấy không chịu cứ đòi đưa đón cho tình cảm. Mọi việc lớn nhỏ ở nhà anh dành làm hết."

- Bà nội ở đó mày không sợ bà chửi cho à?

- Anh ấy khéo lắm. Ăn cơm xong biết mình ngại rửa bát anh liền nói: "Thằng Cò nó buồn ngủ rồi, em đưa con đi ngủ, bát đĩa rửa sau". Mình ngủ dậy đã thấy anh ấy dọn dẹp đâu vào đấy cả rồi.

- Có mẹ chồng ở đó dù ông có chiều, mày đừng có vậy?

- Tại anh ấy vơ hết việc nhà làm từ ngày cưới, bây giờ làm, tao ngại lắm.

Tâm sự với Hà xong Nga thấy tủi cho mình. Bằng tuổi nhau mà Hà nó sướng vậy. Chồng làm hái ra tiền. Ngoài ca trực ở bệnh viện Bào còn làm thêm ở ngoài. Mỗi chai đạm mang vào vùng sâu vùng xa lãi vài chục đồng. Chỉ là điều dưỡng nhưng do sự sắc sảo, luồn lách khôn ngoan Bào xin làm ở phòng cấp cứu, từ đó mối quen biết bệnh nhân nhiều, tay nghề Bào thêm vững vàng. Ngày kiếm một vài triệu đồng với Bào là chuyện bình thường. Bào xây nhà, nay mua xe đời mới,

mai mua tủ lạnh, máy giặt. Đồ đạc trong nhà Bào ngày một chật ních. Hà béo quay như con búp bê. Đáp lại Hà sinh cho Bào hai đứa con thật kháu khỉnh: một đứa giống Bào như lột, một đứa giống Hà nhỏ nhẹ, duyên dáng. Mọi việc từ lớn đến nhỏ: Từ việc Bào quyết định mua lô đất mấy trăm triệu tới việc rửa bát quét nhà Bào đảm nhiệm hết như một cỗ máy tự động. Một hôm Hà khoe với Nga:

- Anh Bào mới mua lô đất hơn một tỷ, mua xong mấy ngày đã có người trả lãi hơn hai trăm. Chiều mày chở tao đi xem nhá, tao chỉ biết ở khu đó chưa biết chỗ nào?

Nga à lên: "Trời đất, việc lớn như vậy mày cũng không đụng vào. Thế giấy tờ đất lấy tên ai, mày hay Bào?"

- Tên ai mà chả được. Anh Bào mà mày còn nghi ngờ. Có lúc tao bảo ông: "Mai mốt giàu hơn nữa không phải lo gì về vật chất anh có bỏ em không?". Anh ấy nói: "Vợ mình là đẹp nhất trên đời''. Trời, mày lo xa quá!

Nga thấy Hà đáp vô tư quá và cũng thấy rằng Bào chiều và yêu Hà chưa ai được vậy. Cô thấy bùi ngùi so sánh Bào và Thanh. Thanh chồng Nga về mức độ lanh lẹ mánh khóe thì thua xa

Bào. Thanh hiền lành, ai muốn làm gì thì làm. Anh chỉ biết ngày ngày đến cơ quan làm việc hành chính, hết tháng đem về cho vợ mấy triệu đồng tiền lương. Việc nhà cửa, con cái, mua sắm học hành Thanh dồn hết cho Nga. Thấy chồng vậy đôi lúc Nga cũng buồn, cáu bẳn với chồng. Những cuộc đụng độ xô xát sảy ra. Thanh tuy hiền lành như lại cục cằn. Tuy yêu vợ con trên hết mọi thứ nhưng anh thể hiện tính đàn ông: không lèm nhèm, không để ý chuyện vụ vặt, có sao dùng vậy, không đòi hỏi. Chỉ cần Nga tỏ thái độ khác thường là Thanh nổi xung đập phá tất cả những gì mà Nga mua sắm dành dụm được. Sống với Thanh cả chục năm đã bao nhiêu lần như vậy. Mỗi lần Nga làm đơn ly hôn Thanh đều tránh né không ký. Nga dùng chiêu bài chiến tranh lạnh, mỗi lần như vậy Nga thấy Thanh sút cả vài ký. Anh ấy vẫn rất yêu Nga: "Anh chỉ có vậy thôi đòi hỏi ở anh hơn không được đâu. Chia tay hay không do em quyết định". Nga nhớ lại mình ngày còn con gái tròn trĩnh xinh tươi, biết bao chàng trai để ý, có cả những người có chức quyền. Cuối cùng Nga lấy Thanh, vì anh rất đàn ông không mấy khi để ý mấy chuyện vụn vặt. Nga thở dài chấp nhận số phận. Cô lẳng lặng lao vào làm kinh tế. Sáng

sáng, Nga dậy từ ba bốn giờ đi bỏ hàng bằng xe đạp xa hàng chục cây số, rồi ỳ ạch tha cái bụng đã sáu bảy tháng trời về lớp dạy học. Thấy Nga làm quá sức mà chẳng kêu ca, Thanh ái ngại. Anh tự giác giặt đồ, nấu cơm giúp vợ. Từ nhỏ bố mất sớm, mẹ và anh chị cưng chiều nên Thanh làm mọi việc cứ lóng ngóng thấy tội làm sao. Nga lại tìm cách đưa cháu chắt vào xin việc làm và để phụ việc nhà. Từ đó Thanh mới được rảnh rang. Ngoài việc xí nghiệp, anh chỉ còn chơi thể thao, hoặc ngủ. Thanh chẳng quản lý Nga một điều gì, đi sớm về muộn, quan hệ xã giao anh dồn hết lên vai Nga gánh vác. Nga làm công tác xã hội, lâu lâu có họp hành. Một số đàn ông mến Nga, cũng một vài người Nga có cảm tình song nghĩ tới trách nhiệm làm vợ, làm mẹ, nhìn hai đứa con gái kháu khỉnh, ngoan ngoãn Nga lại kiềm chế bản thân. Ông trời thương Nga làm đâu được đó. Nga mua đất lời đất, Nga bán hàng khách đông tấp nập,như con ong chăm chỉ tối nào cũng lóc cóc đạp xe đi dạy kèm. Nga sắp xếp công việc hợp lý, không việc gì cô từ bỏ. Vốn tích vốn, lời tích lời. Nga thông minh, xởi lởi, sống có tình có nghĩa với mọi người. Ai cũng quý Nga. Nga sống thoải mái vô tư, người cứ trẻ đẹp ra. Đến trường lúc nào Nga

cũng cười. Mọi người bảo: "Chính con Nga mới là đứa sướng nhất trường. Chồng chiều muốn làm gì thì làm, con cái thì ngoan ngoãn, học giỏi. Bây giờ nó là đứa giàu nhất trường, chỉ tội thiếu cu vòi tí thôi". Người khác thì nói:

- Úi chà, trai mà làm gì, nghịch quậy phá. Nó đẻ hai đứa con gái như hoa khôi cả hai! - Nó không thích đẻ chứ tuổi nó còn dư sức.

Thấy chị em bàn luận về mình Nga cười tít, thỉnh thoảng chêm vào giọng bà cụ:

- Các cụ nói "bảy mươi chưa hết đui què", chưa biết được đâu các chị ơi. Cái Hà mới là đứa sướng nhất trên đời.

Mọi người lại xôn xao bàn tán cái Hà với cái Nga đưa nào sướng hơn.

- Cái Hà vật chất đầy đủ nhưng chồng nó gia trưởng. Nó chẳng được tham gia việc gì trong nhà.

- Con Hà nó gớm lắm đó. Nó giả đò. Thằng Bào là đứa ăn chơi số một. Ngày chưa lấy con Hà nó làm cho một đứa có bầu rồi bỏ đó. Con Hà biết thóp, nó điểm mặt bắt thằng Bào phải phục vụ nó, để trả hận đấy.

- Thật thế à!

- Chứ còn gì!

Những câu chuyện thời sự nóng hổi của giờ nghỉ giải lao tạm lắng lại. Hè về, tiếng ve râm ran, mỗi người một cuộc sống riêng của gia đình mình. Người đi du lịch, nghỉ mát, người về thăm quê. Hai tháng hè trôi qua nhanh như tuổi dậy thì của cô bé, cậu bé mới lớn. Thời gian hè ngắn ngủi đã hết, văn phòng trường lại vang lên những câu chuyện thời sự nóng hổi:

- Ba của Nga mất vào dịp hè đi thăm nó đi. Chồng nó thật tệ, bố vợ mất mà chẳng biết đường lo lễ nghĩa.

- Xong chuyện ông cụ hình như nó đòi ly hôn với Thanh?

- Chồng nó sợ cuống lên, nhờ mấy ông bà cơ quan đến xin con Nga tha thứ, vì con mà cố sống cuộc sống vợ chồng?

- Mới đầu con Nga cương quyết lắm, song tính nó hay thương người. Hình như nó rút lá đơn về bắt chồng viết cam kết: "Từ nay không được tham gia vào bất cứ việc riêng tư nào của Nga".

- Chồng nó chịu không?

- Chịu, để vừa lòng Nga. Lão thừa biết bản thân và đành im miệng.

- Con Nga nó chán lão vì tật nghiện rượu, thuốc nên người ốm nhom.

- Nó là chúa vô tư mà bữa nay già đi mấy tuổi.

- Con đó mồm mép bên ngoài lia lịa vậy đó nhưng sống sâu sắc lắm. Cái khổ cực của nó không mấy ai biết đâu.

- Nghe nói nó đi Bắc chịu tang cha mà hai vợ chồng giận nhau. Chồng nó đoảng lắm. Hơn con bé cả chục tuổi mà "đần", mọi việc đổ lên đầu vợ lo hết.

- Hôm nó đi Bắc về em ghé thăm như đứa mất hồn, da đen sạm, mắt thâm quầng. Nó là con út. Nghe nói ba nó chờ bằng được nó về rồi mới đi. Hết chuyện Nga lại sang chuyện Hà:

- Uả con Hà làm sao mà nó sút bảy tám ký lô? Hôm lâu nó năm mươi tư ký nay còn có bốn bảy ký à? Nó sút nhanh trông sợ quá!

- Chắc là nó nhịn ăn để giữ eo!

- Nhịn ăn gì mà một hai tháng như xúc thịt đi thế. Tại sao ngón tay áp út của bàn tay nó gần đứt rơi ra, khâu năm, sáu mũi gì đó. Chém phải à! Tay trái chém vào tay phải.

- Có chuyện rồi! Thằng Bào có bồ...

- Khóe mắt con Hà tím bầm vào có phải thằng Bào đánh không đó?

- Em hỏi nó rồi. Nó nói xô vào gốc cây?

- Hôm nay trán Hà lại sưng u lên!

- Em hỏi, nó nói vừa đi xe máy nghe điện thoại bị té ngất xỉu.

- Tại sao vợ chồng nó bên ngoài lúc nào cũng cặp kè như một cặp tình nhân mà bên trong lắm chuyện vậy?

- Có trời mới biết được. Người ta yêu nhau, thương nhau, có con với nhau sống hết mình vì nhau nhưng rồi một ngày nào đó một trong hai người thấy rằng mình không phải của người kia nữa? Mình khác họ quá nhiều, tại sao mình lại chung đụng được từng ấy năm trời... Họ chán và họ đi. Để cho vừa lòng nhau họ có thể làm đủ mọi thứ trên đời nhưng đến lúc chán nhau họ cũng cư xử bằng mọi hành động, mọi ngôn từ để có đủ chứng cứ kết tội và ghét nhau!.

Văn phòng trường giờ nghỉ giải lao không mấy ai để ý đến chuyện của Hà và Nga. Bởi vì họ cảm thấy Hà và Nga lên lớp rất đúng giờ, giảng dạy rất say sưa. Hàng ngày Bào vẫn đưa đón Hà như thường. Còn Nga, gặp ai cô cũng cười. Chẳng biết sướng khổ gì nhưng cứ thấy Nga cười là mọi người cười theo.

- Con Nga kì cục thật, lúc nào cũng cười. Mà nó cười mới dễ thương, dễ lôi kéo người ta vào cuộc lắm.

Lúc đó Nga thủng thẳng:

- Em kéo chị vào mười thang thuốc bổ để sức khỏe dồi dào, phục vụ chồng con, phục vụ cuộc sống, để: "Người với người sống để yêu nhau", chị không thích à? ■

Đồi tím hoa mua

"Con gái Kinh hơ hớ ra thế mà đi lấy một thằng dân tộc K'Ho. Nhà này hết phúc rồi sao?" - Tiếng đàn bà the thé vọng ra. Cô gái giật tay chàng trai:

- Dừng đã anh! Bác ruột của em ở thành phố lên đó. Bà nói gì đừng giận anh nghe. Chàng trai im lặng gật đầu. Họ mạnh bạo dẫn nhau về nhà cô gái.

- Con chào ba mẹ, chào bác ạ! Bác mới tới.

Chẳng có tiếng trả lời. Nét mặt ai nấy dàu dàu... Cô gái đỏ bừng mặt, ngước nhìn người yêu. Mặt anh cũng tái nhợt. Có tiếng thở dài. Cô ngước

nhìn mẹ, nước mắt nhòa đi. Chợt chàng trai lên tiếng:

- Thưa ba má, thưa bác. Con và Hằng thương nhau đã mấy năm. Nay con tới xin ba má và bác cho con được cưới Hằng làm vợ.

- "Nó dạy học cạnh nhà ngươi, ngươi bỏ bùa mê thuốc lú cho nó phải không? Làm chồng ư? Dễ vậy à! Nó môi son má phấn thế kia mà các người định chôn sống tương lai của nó nơi rừng rú này à?". Bà bác mặt đỏ phừng, tức giận. Mẹ Hằng nhìn bà, biết rằng bây giờ có nói gì thì bà bác này vẫn không nghe:

- Kìa bác! Bác cứ từ từ chỉ dạy cháu, ngày còn rộng, tháng còn dài mà, chúng em đã quyết định đâu?.

- Chú thím đẻ con ra không biết chỗ sướng khổ mà đưa con tới. Thôi đợt này để tôi lo giấy tờ, chuyển nó xuống dạy dưới thành phố.

... Hằng cầm tay K'Tiến đi về phía thác nước. Anh lặng im, cái lặng im của chàng trai rừng núi mới đáng sợ làm sao. Hằng òa khóc. Nước mắt cô hòa tan vào dòng nước suối tung bọt trắng xóa một góc trời. Còn K'Tiến, anh đang nghĩ gì?. Có lẽ anh đang nghĩ về câu chuyện tình

tuyệt đẹp của chàng Hơ Đam và cô Hơ Ri, một huyền thoại tình yêu mà dòng thác ĐamBri đã chứng kiến. Chàng là núi cao, còn nàng là suối nước. Núi sừng sững trước mọi phong ba bão táp, còn suối nước ngày đêm ôm ấp núi non... Tất cả, tất cả hòa quyện vào nhau dệt nên những bản tình ca tuyệt đẹp... K'Tiến cầm tay Hằng, kéo nàng lên đỉnh núi. Anh bế bổng cô lên, quay một vòng tròn: "Hỡi rừng núi ơi,Trường Sơn ơi. Ta sẽ cưới Hằng làm vợ...''. Rồi anh cười, cái cười táo bạo của chàng trai rừng núi tuổi đang yêu.

- K'Tiến à! Thế là anh đã thắng rồi đó. Em tưởng anh đầu hàng cơ đấy.

- Em không thấy dải Trường Sơn bất tận từ Bắc vô Nam kết thúc ở dòng thác ĐamBri này hay sao? Sợ em không ưng chứ em ưng rồi ta dám phá cả ngọn núi này cho đất trời làm một lắm.

- Thế thì được lắm, ta về buôn đi anh.

Hằng đi cạnh K' Tiến. Những dải đồi bát ngát trà và cà phê. Để có ngày nay họ đã trải qua biết bao khó khăn cực nhọc, cùng dân làng gắn bó xây dựng nên mảnh đất quá đỗi thân thương này...

Ngày mới ra trường, Hằng là giáo sinh xuất sắc. Cô có thể ở lại thành phố dạy học song ba mẹ

cô làm rẫy ở Lâm Đồng, Sau lần về nghỉ hè, hỏi ý kiến ba mẹ cô quyết định sẽ cùng về nơi ba mẹ để dạy học. Ba mẹ Hằng là dân gốc ngoại thành Hà Nội. Sau giải phóng ba mẹ cô đã xung phong đi xây dựng kinh tế mới. Ngày mở đầu biết bao khó khăn, vất vả:

- Ngày mẹ vào đây, rừng núi ngút ngàn, cỏ mọc cao hơn đầu người. Vốn liếng vẻn vẹn có sáu chục đồng tiền lương và cái xe đạp cà khổ.

- Thế ngày ấy lấy gì ăn để phát rẫy hả mẹ?

- Gạo nhà nước cấp cho sáu tháng, mười ba ký một tháng. Rau rừng thiếu gì, cá dưới suối, thức ăn mặn ở rừng.

- Chà! Khác gì đi bộ đội kháng chiến mẹ nhỉ?

- Mẹ nhớ một lần phát rẫy đến trưa, lấy bánh ra ăn, đói lóng ngóng thế nào cái bánh rớt bụi rậm. Đói quá cả ba mẹ cùng chui vô bụi rậm tìm lấy được bánh ra thì chân tay túa máu.

Khổ quá người ta bỏ về gần hết. Trụ lại chỉ còn mươi người, đều là cán bộ hưu trí như mẹ Hằng. Thời trẻ bà từng là thanh niên xung phong. Còn ba Hằng, là kỹ sư địa chất. Ngày trẻ ông đã từng ngủ rừng xuyên núi lấy mẫu quặng tìm tài

nguyên cho đất nước. Ngày nay khi đã về hưu, ông lên rừng phát rẫy tìm nguồn sống cho gia đình mình. Bố mẹ là tấm gương để Hằng noi theo. Sau bao nhiêu nhọc nhằn, vất vả, họ đã được vùng đất badan trả công xứng đáng. Đó là những nương trà, cà phê ngút ngàn. Rồi dân cư các vùng khác ùn ùn về đây, nên xóm nên làng. Một cô giáo trẻ đẹp như cô tiên xuất hiện giữa bầy con trẻ người Kinh, người K'Ho, người Tày... Cô say sưa với những bài giảng:

"Việt Nam đẹp khắp trăm miền
Bốn mùa một sắc trời riêng đất này"

Thỉnh thoảng có vài chiếc xe máy. Trên xe máy là những chàng trai khỏe đẹp đến tìm Hằng. Hằng dẫn họ đi chơi thác ĐamBri, hái chùm sim tặng họ mang về thành phố. Không ít những chàng trai trách nhẹ nhàng:

- Sim vừa ngọt vừa tím nhưng sim chín quá anh chẳng dám nhận, sợ giữa đường hỏng hết. Hình như sim chỉ có ở rừng thôi Hằng à!

Hằng cười bẽn lẽn. Quấn quanh cô là những lùm tím hoa mua.

- Tặng anh đóa hoa mua kia có lí hơn Hằng à!

- Hoa mua rừng nhiều lắm, anh ưng Hằng hái tặng. Sợ anh về thành phố người ta cười thôi.

- Anh biết màu tím hoa mua Hằng đã cất giữ trong rừng, nhưng anh vẫn xin Hằng một bó để làm kỉ niệm bõ công anh từ thành phố lên.

Hằng hái mua tặng mỗi bạn một bó. Họ chia tay ríu rít. Người về chốn đô thành, người ở lại núi non. Hằng nhìn theo bạn, ngắt một nhành mua, ấp vào ngực, cô đi về nhà K'Tiến.

- Má à! Má làm gì đó. Anh K'Tiến đâu má à?

- Hằng đấy con. K'Tiến ra trụ sở xã rồi. Nghe đâu về vụ mấy người ở xóm mới vào rừng đốn củi, đốn gỗ, công an bắt phạt gì đó.

- Hôm qua ba con cùng mấy cán bộ đã đi khắp mọi nhà vận động rồi đó, nói miết mà họ chẳng nghe ra. Cứ phải pháp luật mới nói được với họ, má à.

- Mấy người đó ở nơi khác mới đến chắc lại là dân cờ bạc mánh mung, lười làm rẫy, muốn có tiền ăn ngay, không chịu khổ rồi. Rừng phải để cho khỏi lũ chứ. Mấy năm nay má thấy mưa gió thất thường quá.

- Thưa má, chính phủ đã có lệnh đóng cửa rừng cả chục năm rồi đó. Thế mà rừng vẫn chưa được hồi sinh. Bữa nay, kẻ nào phá rừng nghe đâu lãnh án nặng lắm má à!

- Có thế chứ, không thì K'Tiến nó phải đi với công an suốt à. Làm chủ tịch xã khổ thật đó. Thôi, chuyện của nhà nước là vậy, còn chuyện của tụi con ra sao rồi?

- Anh K'Tiến có nói gì với má không?

- Nó nói bán mấy con lợn kia đi. Không cưới xin gì hết. Má chẳng hiểu gì. Tháng trước thì nó nói: "Má gắng chăm mấy con lợn đợi tháng sau nó xin cưới con". Mà này, chúng con có chuyện gì phải không? Hay con chê nhà má nghèo.

- Không đâu thưa má! Con và anh K'Tiến đâu có chuyện chi. Chúng con vẫn thương nhau mà. Kì thật! Để con hỏi ảnh.

- Khỏi đi, tui về đây nè, có gì thì bàn bạc luôn thể. - K'Tiến từ ngõ bước vào, lầm lì nói.

- Anh nói gì với má vậy?

- Dì em nói đúng đó Hằng à. Anh suy nghĩ kỹ rồi. Em phải xuống thành phố mới có tương lai. Anh không được phép giam hãm cuộc đời em.

- Anh...A...nh nói gì nghe kỳ vậy? Em không nghe! Em không nghe!. Hằng chạy ù đi. Mắt cô nhòa lệ. Không ngờ K'Tiến lại đòi xa lánh cô. Bấy lâu nay, cô đã chọn cho mình con đường thích hợp. Cả ba má đẻ cũng bằng lòng. Cô tưởng

K'Tiến hiểu lòng cô hơn ai hết, mà nay... Cô chạy, chạy miết ra tới bờ suối.

- Cô ơi! Bạn Loan bị té suối nước cuốn rồi, hư hư. - Đám trẻ dáo dác.

- Đâu, đâu, mấy em chạy nhanh kêu người cứu.- Hằng chạy theo con suối. Kia rồi, mái tóc nhấp nhô. Cô nhảy ào xuống dòng suối.

... K'Tiến đang nói chuyện cùng mẹ về chuyện anh và Hằng thì có tiếng la thất thanh.

- Chú K'Tiến, cô Hằng nhảy suối...cứu...c...ứu...

Nghe tiếng kêu đứt đoạn, K'Tiến vọt chạy như con hươu rừng. Anh chồm qua gai góc, bụi rậm. Lúc anh tới nơi, mọi người chỉ về phía mấy người đang chạy. K'Linh đang bế bé Loan, K'Thô đang bế Hằng chạy gấp. K'Tiến giật lấy Hằng quay người cô mấy vòng. Anh đặt Hằng xuống đất. Cô thoi thóp, K'Tiến cúi xuống phà hơi vào miệng Hằng. Vừa làm, anh vừa ngoắc K'Linh làm theo cho bé Loan. Nước ở miệng hai cô cháu thốc ra... Mọi người ngạc nhiên. Anh bế thốc Hằng về trạm xá xã.

... Mắt Hằng hé mở. Cô mơ hồ nhìn trần nhà trắng toát. Bóng ai mờ mờ...

- Mẹ ơi!

- Hằng, em tỉnh rồi à. Anh đây mà. K'Tiến của em đây mà.

Hằng nhắm mắt lại, quay mặt vào tường.

- Hằng à, đừng giận anh nữa. Nếu em ưng, anh sẽ xin ba má em cho anh được cưới em làm vợ Hằng nhá! - K'Tiến vuốt đôi tay khô ráp lên má Hằng. Bàn tay anh nóng ran. Hằng dịu dàng nắm lấy tay K'Tiến.

- Tay anh sao vậy?

- Nó sốt rét đó con. Đi rừng bắt bọn phá rừng nhiều nên mang bệnh đó. - Má Hằng lên tiếng. Hơi ấm từ tay người con trai của rừng núi lan tỏa sang cô. Bên anh cô thấy mình thật mạnh mẽ. Nhìn ba mẹ cô thầm cảm ơn: "Cha mẹ đã vun đắp cho con một tình yêu đẹp nhất" ■

Giếng trời

... Cốc! Cốc! Cốc!...

Tiếng gõ mõ của ông thầy tu chậm rãi, đều đều, tiếng gõ không dứt hẳn, không khô khốc, không tạo cảm giác buồn tẻ, chẳng tạo cảm giác thê lương. Tiếng gõ trầm mặc, uy nghiêm như điểm vào không gian những lời nhắc nhở, lời khuyên răn, lời ăn năn đầy hàm ý của kẻ trần gian khốn khó.

Trước ông là ngài thích ca mâu ni phật oai nghiêm. Người mỉm cười. Không Người đang ngồi chứng giám các đệ tử của Người hành khất lương tâm. Sau ông thầy tu là những người thân: vợ, con, anh, em,... của kẻ đã mất. Bên phải, bên trái ông thầy tu là những bức trướng, vòng hoa đầy tình nghĩa của kẻ trần gian dành cho người quá cố:

... "Uỷ ban nhân dân xã vô cùng thương tiếc đồng chí Chủ tịch".

"Ủy ban Mặt trận Tổ quốc thành kính phân ưu cùng gia đình đồng chí Chủ tịch"

"Trường Phổ thông cơ sở Xuân Bình viếng linh cữu đồng chí Chủ tịch"...

Linh cữu của đồng chí Chủ tịch quàn tại tư gia có một ngày rồi được đưa tới nghĩa trang Xuân Bình. Trời tháng tám mà mưa tầm tã: "Cái số ông này vất vả. Còn sống thì lặn lội lo việc nước, việc dân, lúc nào cũng chân đăm đá chân chiêu. Đến khi về dưới suối vàng chẳng được ngày nắng ráo". Lão Phó Chủ tịch nói vậy rồi lão cười mãn nguyện: "Nhưng, được cái đám tang đầy đủ, chỉ thiếu cấp huyện, cấp tỉnh chắc chưa về kịp". Trời mưa mỗi lúc mỗi to. Chỉ có tiếng mưa rào rào, tịch không thấy tiếng khóc than của vợ con ông Chủ

tịch. Họ đã mệt mỏi quá chăng? Vì thương tiếc quá họ bị sốc chưa kịp tỉnh hẳn chăng? Thảo nào lúc hạ ông xuống huyệt vợ ông không té xuống theo và bất tỉnh nhân sự như những đám tang khác. Đúng lúc hạ huyệt một tiếng gào lên: "Thanh ơi! Cháu chết khổ, chết sở vậy sao? Mới bốn mấy tuổi đời. Ôi giời ơi là giời. Ông giời sao mà ác độc thế..."

Đó là tiếng khóc của bà cô ông Chủ tịch. Bà sống một mình, chồng chết, con chết từ lâu. Tất cả cuộc sống của bà trông cậy vào cháu. Được cái ông cháu có hiếu chẳng để bà thiếu thốn thứ gì, bà cứ nhởn nhơ lên đồng, lên bóng, môi đỏ chót, mắt sắc như dao cau. Trong các hội hè bà chỉnh tề lắm lắm... Rõ là người có phúc, có thằng cháu thật có hiếu. Mọi người thường xì xào thế, thường ghen tị với bà như thế.

Xế trưa, đám tang về hết. Ông quản trang nhìn thấy một phụ nữ nằm phủ phục trên mộ ông Chủ tịch. Ông chép miệng: "Tội cho chị vợ góa chồng sớm quá! Thôi mặc cho chị ta vơi bớt buồn đau". Ông vào trong nhà pha một tuần trà uống. Lạ thay, hình như chị ta không động đậy. Ông quản trang lại gần: "Chị Thanh ơi! Thôi về nhà đi chị". "Ủa bà ngất rồi sao?". Ông lại gần, cầm tay

người thiếu phụ. Chân tay lạnh ngắt. Tóc bà rũ rượi. Ông ngửa mặt bà ra, cái mặt xám ngoét. Ông giật mình: "Cô giáo Bình". Cô giáo không động đậy. Chiếc khăn tang cô không dám đeo mà vo tròn trong nắm tay. Ông quản trang hiểu cả. Ông cõng cô vào trong nhà, đoạn quay ra tính tìm gấp ông trưởng trạm xá. Như có phép màu nhiệm, có tiếng nói trầm trầm vang lên:

- Bác khỏi đi đâu có tôi đây rồi!

- Ủa! Tôi tưởng thầy lại chùa rồi?

Thầy chùa như không để ý tới câu nói của người quản trang. Thầy nhẹ nhàng rút trong túi ra lọ dầu gió, thoa lên khắp thân thể người thiếu phụ. Thầy ghé tai vào ngực chị ta xem hơi thở thế nào. Đoạn thầy đứng phắt dậy, cởi chiếc áo thầy tu gói gọn vào đưa cho bác quản trang:

-Tôi gửi bác giữ dùm, cô ấy yếu lắm. Tôi phải đưa cô ấy tới gấp trạm xá xã thôi. Mong bác hiểu...!

Người quản trang chép mệng: "Tội nghiệp cho chú Kha này quá. Đi bộ đội vì dân vì nước từng ấy năm trời, xa vợ xa con để đến nông nỗi này đây!".

Đoạn ông quay lại nhìn nấm mộ, thầm nói: "Ông Thanh. Ông Chủ tịch Thanh. Người ta thường nói: "Nghĩa tử nghĩa tận". Ông thấy mọi người đội mưa gió tới để tận nghĩa với ông chưa? Thế mà lúc còn sống sao ông ác thế. Ông lập phe, lập cánh. Ông kéo bè kéo đảng. Ông cướp trắng vợ người khác. Ông ăn chơi đàng điếm để mắc phải căn bệnh thế kỉ quái ác kia mà chết,... Ông chết mà để tiếng đời... Ông ác quá ông Chủ tịch ơi!"

Bàn thờ ở nhà ông Chủ tịch được vợ ông rước lên lầu. Bà giải thích với mọi người: "Thờ ông ấy ở lầu trên cho yên tĩnh. Hơn nữa, lúc còn sống ông ấy cứ mơ ước có nhà hai ba lầu to nhất xã. Có cái giếng trời giống kiểu các khách sạn, nằm trên đó hứng gió trời ông ấy thấy thư giãn hơn"

Cái giếng trời trong căn nhà ông thiết kế theo kiểu thành phố, xây ở làng quê nghèo đói này ai cũng lác mắt: "Ông Chủ tịch xã ta có đầu óc hiện đại thật" ... Khói nhang nghi ngút. Cái giếng trời như "cái mắt trời" nhìn thẳng vào hình người quá cố. Cơn giông bỗng ập đến. Một tiếng sét inh tai. Một trái cam rơi từ đĩa xuống lăn lông lốc trượt theo cầu thang xuống đất.

Chiều chiều tiếng mõ lại vang lên. Ở cái làng quê chiêm trũng "gạo trắng, nước trong" người đi làm đồng về thấy tâm hồn mình tĩnh lại, cái mệt mỏi vơi đi và người ta hình dung ra ông thầy tu lúc áo cà sa trang nghiêm tụng niệm, lúc thì bộ áo quân phục bạc màu với năm tháng, đôi tay thoăn thoắt vun trồng cây cối ở vườn chùa. Ngày lễ, ngày tết bà con ríu rít ra chùa thờ cúng. Lẫn trong đám người làng là một thiếu phụ. Chị ta có đôi mắt bồ câu thật to nhưng nhìn vào đôi mắt ấy giờ đây chỉ thấy một nỗi buồn thăm thẳm, đầy bất hạnh. Chị chắp tay trước Phật cùng dân làng tụng niệm theo tiếng mõ của thầy chùa... ■

Nàng công chúa của anh

Chị ngồi gọn gàng khép nép, nhỏ nhẹ trong bữa tiệc. Chị không quen biết một ai. Cả căn phòng rộng lớn chỉ toàn tiếng đàn ông, tiếng cụng li rôm rốp. Chị không dám đưa mắt liếc ngang. Lúc trao giải thưởng, cả căn phòng lớn là vậy mà hình như cả chị tiếp viên nữa mới có bốn năm người là nữ.Chị hồi hộp rón rén dè chừng.

Anh tới gần cụng li với chị rồi anh làm quen bằng câu xã giao và một danh thiếp. Bữa tiệc gần tan. Chị lẻn ra lan can ngồi một mình. Anh đi theo: "Em có lạ phong cảnh ở đây lắm không?". "Dạ phong cảnh ở đây hiền hòa. Đẹp thật anh à!"."Anh chở em đi một vòng thành phố để thưởng thức vẻ đẹp thơ mộng nơi đây, nghe em!".

Dòng suy nghĩ thoáng qua óc chị: "Dạ!". Chị khẽ khàng ngồi sau xe anh. Anh chở chị đi một vòng thành phố. Anh kể anh cũng là người nơi khác đến thành phố du lịch này nhập cư. Ngày mới đầu cũng vất vả long đong, buồn và nhớ quê nhà ghê lắm, thời gian qua đi rồi quen dần. Thành phố bây giờ đã được xây dựng khang trang hơn. Xe anh dừng lại ở gốc cây liễu ven hồ Xuân Hương. Chị thả hồn vào những con sóng lăn tăn, dập dìu nhưgợi tình. Dưới làn nắng bụi sóng long lanh như dát bạc, xô đẩy, nô giỡn nhau. Hàng trăm cây số bụi đường, hàng chục cây số leo dốc để năm ba phút ngồi dưới gốc cây thông già Đồi Cù ngắm thành phố Đà Lạt kiều diễm với những điểm du lịch cũng đáng.

- Mỗi điểm du lịch ở đây, em cảm tưởng giống như người mẫu thời trang đã có số đo và vòng eo chuẩn xác, chỉ cần nhà tạo mẫu vẽ thêm kiểu cách - Chị lên tiếng.

- Tiếc rằng Đà Lạt chưa có người tạo mẫu nào làm vừa lòng ông Yersin. Em thấy đấy: nhà cửa, khách sạn, mỗi thứ mỗi kiểu lộn xộn làm mất vẻ đẹp của nàng công chúa.

Anh cầm tay chị chỉ về phía chợ Đà Lạt, giọng có vẻ cay cú.

Chị giật mình rút tay ra khỏi tay anh. Anh nắm chặt quá làm bàn tay chị đỏ ửng lên.

- Ôi, em có bàn tay đẹp thật. Giống như tay em bé, mềm quá, khẽ cầm mà đã đau rồi đấy. Chắc ông xã chiều em lắm hả? Mà em có chồng chưa đấy?

Chị thấy anh hơi có vẻ vô duyên, bắt đầu bực:

- Thôi ta về khách sạn đi anh, kẻo mấy anh chị về hết em về với ai. Còn chồng ư? Con em cao hơn em cả chừng ba mươi phân. Chồng em cao hơn anh là cái chắc.

Nói câu đó chị tưởng anh sẽ giận, mất công anh chở chị đi du lịch. Chị bẽn lẽn đỏ mặt.

- Ừ thế mà em trẻ đấy. Tại sao em chọn nghề viết văn, em có biết nghề này nó cự khổ sở, chua chát lắm không? Em nghĩ lại đi, không lại ân hận cả đời đấy. Em viết lâu chưa? Anh chả nghe tên em bao giờ, đột nhiên nhận giải thưởng, mà cái tên nghe hay hay... Mà này, việc gia đình, chồng con em bỏ cho ai mà viết lách. Trời ơi, cái nghề này gian nan, tốn công sức lắm... Bọn đàn ông bọn anh viết còn thấy cực nữa là...

Anh vừa đi vừa nói, nói hàng thôi hàng hồi. Chị ngỡ ngàng cắt ngang:

- Tại sao anh làm khoa học mà lại còn ôm đồm viết văn?

- Ừ nhỉ?

Anh ngẩn ra nhìn chị. Cử chỉ của anh làm chị buồn cười. Con người hùng biện lưu loát của anh tự nhiên chỉ một câu hỏi của chị mà như gà mắc tóc. Chị chữa cháy:

- Vì cái nghiệp chướng phải không? Thế thì anh đừng hỏi tại sao em lại viết văn nữa nhé. Còn em không những viết văn mà còn là cô giáo, cô giáo dạy giỏi cơ đấy. Một người mẹ có hai đứa con thật ngoan, thật đẹp. Một ông chồng yêu vợ như yêu những trận bóng đá cuồng nhiệt nhất Châu Âu.

Hai người chưa quen biết nhau bao giờ, lại nhìn thẳng vào mắt nhau. Cái nhìn thẳng bao giờ cũng là cái nhìn thật thà và trân trọng.

- Em nói có duyên thật đấy!

- Không duyên vô cớ không quen không biết anh lại chở em đi chơi nhiệt tình vậy à?

- Ồ! Em hiểu lầm anh rồi. Với tất cả những người viết lách cùng nghiệp anh đều có lòng nhiệt tình vậy đó.

- Thật không? Xạo quá!

- Tin hay không tùy em.

Lúc mọi người lên xe, anh dúi vào tay chị tờ báo, tần ngần lưu luyến tiễn chị ra về. Xe chạy, anh vẫn đứng nhìn theo: " Một nhà văn giàu tình cảm". - Chị khẽ thở dài. Chị giở tờ báo có bài: "MÔI TRƯỜNG ĐÀ LẠT ĐANG BỊ ĐE DỌA". Bài phóng sự anh viết. Chị hình dung ra cái dáng đi hấp tấp lao về phía trước, cái xe đỏ đầy bụi đường, cái máy ảnh xộc xệch, cái áo ghi lê bốn túi bạc phếch, một cặp tài liệu nặng trịch cùng anh đuổi theo các tua du lịch ở thành phố và các nơi. Anh đến làm quen, gợi chuyện để khách phát biểu chân tình về Đà Lạt của anh, rồi anh ghi chép. Người ở nơi khác đến mới phát biểu thật lòng về cái hay cái dở của nơi mình tới tham quan. Còn người ở chính thành phố mình, ngay như anh đây, chắc gì đã phát hiện chính xác cái đẹp nơi mình đang ở. Không phải cái đẹp là cái phô trương ra bên ngoài: nào là khách sạn kiểu Nhật, vila kiểu Pháp đan xen kiểu cách trang trí của Úc hay Đài Loan. Có cái người ở thành phố bảo đẹp, khen hiện đại ví dụ như tòa nhà cao tầng ở khu phố Hòa Bình mang dáng dấp của Hồng Kông nhưng khách du lịch thì lại nói: "Đà Lạt không cần những tòa

nhà kính như vậy. Đà Lạt trong lành, đâu có phải là thành phố công nghiệp, không cần chắn bụi. Cứ để Đà Lạt với những vila, những cầu thang gỗ bóng như gương, mềm như lá thông bên cạnh những thác nước hùng vĩ. Đó mới là Đà Lạt - nàng công chúa của riêng Việt Nam." Cuối bài báo anh viết: "Đà Lạt đang xuống cấp, xuống cấp nghiêm trọng, hàng chục vila đang bị mục nát chưa được nâng cấp thì bên cạnh đó hàng trăm khách sạn đủ các kiểu dáng đua nhau mọc lên. Tôi đề nghị các cơ quan hữu trách, nhất là ngành du lịch xem xét lại và có biện pháp khắc phục. Nếu Đà Lạt không có thông, không có hoa, không có thác nước, không có những biệt thự cổ kính thì Đà Lạt có khác gì hàng trăm, hàng nghìn thành phố trên thế giới...".

Tờ báo của anh được chị gấp phẳng phiu, để gọn vào hộc tủ giữ làm kỷ niệm. Lâu lâu lúc rảnh rỗi chị lôi ra đọc lại. Thỉnh thoảng anh gọi điện cho chị tâm sự. Gần đây đột nhiên anh nói: "Có lẽ anh bỏ nghề viết lách thôi em ạ!". Chị cười: "Hồi lâu em nói với anh là bỏ viết văn vì con cái vì công việc bề bộn quá. Anh chẳng bảo em: "Của nợ nghiệp chướng em mà bỏ viết văn thì trời sập".

Trời thì không bao giờ sập rồi! Vì vậy em vẫn cứ phải nuôi con cho hết trách nhiệm và vẫn phải viết bài để giải nghệ đấy anh!"

Anh băn khoăn: "Nhìn vợ con người ta có nhà cửa đàng hoàng, vợ con mình khổ không đành. Nhà văn, nhà báo, nhà khoa học... có hết, chỉ có mỗi cái nhà ở là chưa!". Những điều tâm sự thật của anh làm chị thấy động lòng. Chị chỉ biết động viên anh: "Con người ta chẳng mấy ai thực hiện được trọn vẹn điều mình mong ước. Đủ ăn, đủ mặc, đủ học hành là tốt lắm rồi. Giàu để có vila, biệt thự có khi con cái hỏng hết. Vợ chồng hạnh phúc, con cái ngoan ngoãn, đó là của trời cho, cố mà giữ lấy. Ông trời ăn ở công bằng lắm anh ạ! Được như anh em thấy mãn nguyện lắm rồi. Vợ anh là một người phụ nữ đảm đang, nuôi con để anh ăn học bao nhiêu năm trời theo nghiệp văn chương lẽ nào anh phụ chị. Anh có nàng công chúa của riêng anh, điều đó anh chưa bằng lòng sao?". Giọng anh đột nhiên trầm hẳn: "Vì vậy anh càng thấy có lỗi với vợ con. Nghiệp viết lách công danh bọt bèo mà bỏ thì day dứt lương tâm"...

Gần hai năm sau, vào dịp hè chị dẫn các cậu sinh viên trường Đại học Luật Hà Nội vào Đà Lạt tham quan, cậu cháu trai của chị mê Đà Lạt lắm:

"Dì ơi, Đà Lạt như một nàng tiên huyền diệu thật dì ạ!". Chị thủng thẳng giả đò: "Lạnh thấy ông nội, mưa liên miên, chỉ thấy thông là thông buồn như trấu cắn". "Vậy dì thích thành phố nào?". "Thành phố nào có nhiều nhà cao tầng, nhiều người đi lại thì thích". "Dì viết văn mà đầu óc thực tế quá! Nếu Đà Lạt không có thông, không có thác, không có biệt thự cổ kính, không lạnh thì Đà Lạt sẽ giống hàng nghìn thành phố khác, như thế thì đi du lịch làm gì?"

Vô tình câu nói của đứa cháu trùng lặp với câu nói của anh. Chị hình dung giờ này anh đang ngồi cặm cụi bên từng trang bản thảo,tóc điểm bạc, nhẹ nâng bình minh đến với Đà Lạt mộng mơ. Tiết trời heo heo lạnh, những cây đàn thông dạo bản nhạc hiền hòa,thác nước âm vang hòa quyện muôn vàn lá hoa đất trời cỏ cây xứ sương mù. Cuối phố nhỏ con đường mòn dẫn lối tới từng biệt thự xinh xắn giống như trong các câu truyện cổ tích: Ở các biệt thự xinh tươi trong rừng ấy thường có các hoàng tử công chúa và những con người rất hiền lành đôn hậu ■

Tờ vé số

- Tổ hai các em làm gì mà ồn ào vậy?

Những tờ vé số văng tung tóe dưới gầm bàn, mấy bạn nam hình như chưa nghe lời cô,vẫn cúi xuống tranh nhau chí chóe. Sức chịu đựng dường như không kìm lại được. Cô giáo đi về phía tổ hai:

- Đưa hết những tờ vé số đây cho cô!

Mặt cô đỏ bừng. Cầm cả tập vé số trên tay, cô bặm môi xé toạc một cái rồi bỏ tất cả vào sọt rác. Tiếng khóc thút thít. Cả lớp đổ dồn ánh mắt về nơi ấy. Nga cúi gầm mặt, tay bấu chặt cạnh bàn cố không tạo ra tiếng nấc. Tiếng nấc cố bị kìm giữ như lại càng tăng lên. Đôi vai nhỏ bé gầy gò rung lên.

- Cả lớp ổn định nề nếp nghe cô giảng bài.

Tùng! Tùng! Tùng... Tiếng trống quen thuộc vang lên, tụi tôi xô nhau đứa nào cũng muốn chạy ra trước để hít thở bầu không khí thoáng đãng của thiên nhiên. Bầu trời hôm nay đẹp quá. Nắng nhẹ vàng như mật ong rải khắp sân trường. Các trò chơi bắt đầu... Mấy đứa con gái tụi tôi vẫn thích nhất chơi trò nhảy dây đồng đội. Đến lúc sắp bè tôi thấy thiếu Nga. Tôi chạy ào vào lớp. Cuối lớp Nga đang làm gì thế kia? Chiếc sọt rác chứa tổng hợp các chất bụi bẩn được Nga đãi tung ra. Nga nhặt nhạnh từng mảnh vé số lại, nước mắt chảy chan hòa trên gò má gầy gò đáng thương của bạn.

- Nga nhặt tờ vé số bỏ đi làm gì?

Không trả lời tôi Nga sắp từng mẩu vé số lại rồi khóc. Mấy đứa tôi chẳng biết làm gì đứng nhìn Nga.

Những buổi học sau, một hôm, hai hôm Nga vắng mặt. Lúc điểm danh cô giáo hỏi: "Vì sao Nga nghỉ học?". Cả lớp chẳng ai biết nguyên nhân mà trả lời. Đến ngày thứ ba cả cô giáo của tôi và Nga đều vắng mặt. Cô giáo dạy thay nói rằng cô tôi bị cảm. Chúng tôi nghĩ rằng, cơn mưa hôm qua gặp ở giữa đường lúc tan học về làm cô giáo bị cảm...

... Một tuần trôi qua vắng bóng cô giáo và bạn Nga thân yêu. Lớp học không khí trùng hẳn xuống. Giờ ra chơi các trò chơi như để dành. Thứ hai đầu tuần chẳng thấy Nga đâu và cô giáo vẫn ốm. Lớp cử đại diện đi thăm cô giáo và bạn Nga. Mấy bạn con trai bạn nào cũng đòi đi.

- Mấy bạn nam không nên đi thì đúng hơn. Các bạn đến đâu cũng gây phiền toái.

- Ai bảo vậy, các bạn mà không cho chúng tôi đi giữa đường bọn con trai khác bắt nạt ai bênh?

Bàn đi tính lại chúng tôi quyết định cử mỗi tổ hai người, một bạn nam một bạn nữ. Mừng nhất là trong đó có tôi. Lúc bắt đầu đi chúng tôi đã biết là nhà Nga quá xa và quyết tâm không nghỉ ở dọc đường. Đi khoảng ba bốn cây số mồ hôi toát ra, tiếng thở phì phò.

- Các bạn hỏi đường đi chứ, khéo tụi mình lạc rồi cũng nên.

- Hỏi gì nữa, đúng con đường này là đi vào Lộc Quảng rồi còn gì.

- Đi đến chỗ ngã ba kia ta hỏi vậy.

Cả đoàn tiếp tục đi đến chỗ ngã ba. Hỏi mấy bà bán quán ai cũng biết bạn Nga con chú Dũng

cô Lanh. Chúng tôi tiếp tục đi. Tưởng rằng chỉ cách đấy một đoạn, ai dè ngoắt ngoéo tới hai cây số mới tới nơi. Tiếng chó sủa gắt, bọn tôi khựng lại. Từ dưới vườn một người đàn ông trạc hơn bốn mươi tuổi đi lên.

- Chúng cháu chào bác ạ!

- Chào các cháu, các cháu ở đâu tới đây?

- Chúng cháu là bạn cùng lớp của Nga.

- À, vậy hả. Bác cảm ơn các cháu! Vào đây các cháu.

Nhà Nga chật lắm. Một nếp nhà lá có hai gian. Gian ngoài chứa vừa đủ mấy đứa chúng tôi là hết chỗ. Những tờ vé số dán chồng xen kẽ tờ nọ vào tờ kia trên bốn bức tường tạo nên một bức tranh quá giàu màu sắc, quá đỗi ngây thơ: cô gái, bông hoa, cái nhà, con chó, con mèo đủ cả... Các bạn đang trố mắt nhìn những tờ vé số thì bác Dũng lên tiếng:

- Các cháu chưa được ngắm những tờ vé số bao giờ hay sao mà ngắm kỹ thế?

- Chúng cháu biết rồi nhưng sao nhà bác lắm vé số thế ạ!

- Nga chưa kể gì cho các cháu biết sao?

- Chưa... ạ!

- Các cháu nhìn chiếc bảng đen treo ở giữa những tờ vé số. Nó là động lực để Nga có những tờ vé số bên mình đấy.

- Tại sao bạn Nga nghỉ học cả tuần nay bác? Bạn Nga đâu bác?

- Nga nghỉ học hẳn rồi các cháu ạ!

- Sao vậy bác? Sao thế bác?- Chúng tôi tranh nhau hỏi.

- Các cháu về hỏi cô giáo các cháu thì khắc biết.

- Hỏi cô giáo chúng cháu ạ!

- Ừ.

- Bác đồng ý cho bạn Nga nghỉ học ư?

- Buồn lắm các cháu ạ. Bác đau lòng lắm. Nhà bác nghèo quá. Nghèo lại bị người khác khinh rẻ thì còn con đường nào thoát nữa đâu. Nói đến đây nước mắt bác ứa ra. Mấy đứa chúng tôi mắt đứa nào đứa ấy chợt rưng rưng. Chúng tôi lặng lẽ chào bác ra về. Chúng tôi quyết định đến nhà cô giáo để hỏi cho rõ nguyên nhân.

Mặt trời đã lên cao, ai nấy đều mệt mỏi, chúng tôi nghỉ chân bên quán nước nhỏ cạnh đường. Cụ già bán quán thật vui tính. Cụ cho chúng tôi mỗi đứa một ly nước lọc. Cụ hỏi chúng

tôi đi đâu. Chúng tôi kể lại chuyện bạn Nga cho cụ nghe.

- Vậy hả, các cháu đến thăm bạn Nga con nhà Dũng Lanh hả. Nhà nó tội lắm. Bố nó thất nghiệp, có mấy trăm ngàn lăn lội về đây mua đất. Bố nó chịu khó lắm đấy. Trồng khoai, trồng sắn, trồng trà cà phê. Vốn chẳng có, đất ít tiền nên xấu lắm. Mồ hôi đổ xuống bao nhiêu mà cấy cứ trơ ra chẳng cho củ, cho quả. Nhà lại đông con. Một mình mẹ nó đi bán vé số nuôi cả năm sáu miệng ăn. Con Nga với chị nó ngày ngày đi học phải mang theo mấy chục tờ vé số. Học xong chúng ra chợ và đi bán rong các hè phố. Bán hết chỗ tờ vé số đó lời được khoảng năm sáu chục ngàn. Chúng nó ăn trưa hết mười ngàn, còn lại góp vào để đóng tiền học. Nghe đâu cô giáo các cháu xé mấy chục tờ vé số của con Nga. Chỗ vé số đó bằng cả tháng trời tiền lời bán vé số. Nó về hận cô rồi nhất quyết không chịu đi học nữa. Nó nói với bà nó sẽ nghỉ học đi bán vé số nuôi em, để mai mốt em nó học không phải mang vé số theo. Con bé học có khá không các cháu?

- Bạn Nga học khá lắm cụ ạ!

- Tội nghiệp con bé!

Nghe cụ kể tới đó bọn tôi trố mắt ra. Thế mà suốt mấy năm học tụi tôi chẳng đứa nào biết chuyện về Nga. Trong khi chúng tôi được đầy đủ ăn mặc, sách vở, cha mẹ đưa đón sáng chiều mà ối bạn học chưa bằng Nga. Bạn Nga của tôi tội nghiệp quá, đáng yêu quá! Cả lũ chúng tôi chào cụ rồi chạy ào về nhà cô giáo. Cô giáo chúng tôi vẫn còn bệnh. Cô rót nước cho chúng tôi uống mà tay còn run run. Mấy đứa tôi đẩy nhau định nói nhưng thấy cô còn mệt nên bọn tôi định thôi.

- Lớp học có ngoan không hả các em, bạn Nga đi học chưa?

- Bạn Nga...

- Bạn Nga sao, các em kể cô nghe đi!

Mỗi đứa một câu chúng tôi tranh nhau kể về Nga. Đến lượt cô giáo không kiềm được xúc động. Cô dân dấn nước mắt:

- Cô có lỗi với bạn Nga rồi các em ạ! Thôi các em về đi. Cô tới nhà Nga đây.

- Cô đang ốm mà cô, cô đừng đi cô đang ốm mà.

Chúng tôi cản không được. Cô đã dắt xe ra ngõ vẫy tay nói chúng tôi về đi. Bóng cô hút đi trên con đường.

Sáng hôm sau tôi đến lớp đã thấy Nga rồi, cả bác Dũng cô giáo nữa. Cô vẫn còn ốm, giọng nói khàn khàn:

- Các em ạ, bạn Nga lớp ta giỏi lắm, đã biết tự nuôi bản thân và giúp đỡ bố mẹ. Hôm trước vì không biết, cô xé mấy chục tờ vé số của bạn Nga. Hôm nay chuộc lại lỗi với Nga, cô tặng Nga một chiếc xe đạp mi ni để Nga đi học cho đỡ mệt và cô đền lại cho Nga số tiền những tờ vé số cô đã xé. Bạn Nga là tấm gương để cả lớp ta học tập.

- Kìa cô. Cô cho cháu nhiều vậy tôi không dám nhận đâu. Lương cô đáng bao nhiêu, cô lấy gì để nuôi các cháu.

- Thưa bác, tôi có lỗi với em Nga là chưa tìm hiểu hoàn cảnh của em. Bác phải cho tôi chuộc lỗi, nếu không cả cuộc đời làm giáo viên của tôi không có ý nghĩa nữa. Đây là bài học mà những người làm thầy cô như tôi cần phải rút kinh nghiệm.

- Nga, con lên tạ ơn cô và hứa với các bạn sao đi chứ. Bác Dũng nhắc Nga.

- Em xin hứa từ nay sẽ học tốt hơn khỏi phụ lòng cô. Tôi xin hứa với các bạn từ nay sẽ học thật tốt hơn để sau này đạt được ước mơ của tôi. (Nga

dừng lời, mắt bạn long lanh ứa lệ). Tôi ước mơ: làm cô giáo như cô giáo của lớp mình.

Cả lớp vỗ tay ran lên. Mấy bạn nam lên tiếng:

- Nga ơi! Bạn Nga ơi, chúng tôi xin lỗi bạn nhé.

Nga cười thật dễ thương. Bạn lại ngồi vào chỗ của mình. Ánh mắt bạn chan chứa tin yêu. Đôi vai gầy nhỏ nhắn của bạn rung lên. Cả lớp lại chăm chú nghe cô giảng bài ■

Về bên nội

"Mẹ đã hứa với con, thi chuyển cấp xong hè mẹ cho con về thăm nội. Mẹ không biết giữ lời hứa sao?". Nó thút thít, mắt đỏ hoe. Cuốn sách dầy cộp trước mặt nó chẳng khác nào viên gạch đất méo mó đang nhòa đi bởi làn nước mắt nhòe nhoẹt.

- Có im đi mà học bài không? Tiền đâu mà về. Không chịu học thì chỉ có đi nhặt rác. Rác cũng chẳng có mà nhặt đâu con à.

Mẹ nó mắng té tát.

- Thà mẹ đừng hứa cho xong!

Nó vẫn lên tiếng.

Mắng nó xong mẹ bỏ đi đâu mất tiêu. Còn một mình trong căn phòng trống trải, nó rời bàn học, lại phòng khách. Mấy cuốn băng "Hề Sác Lô" bố mượn về hấp dẫn. Nó mở băng. Anh hề Sác Lô hiện ra lật đật đi lại, té ngửa, ngồi dậy, ngã nhào. Tuy có buồn cười thật nhưng nó đã quá quen rồi. Giá bây giờ có bé Hà Phương em nó ở nhà, hai chị em kiếm trò gì chơi có lẽ đỡ chán hơn. Mẹ bảo: "Em mà ở nhà hai chị em mải chơi, không học được gì". Em đi mẫu giáo. Nó ở nhà một mình và được giao bài cho làm. Trước khi khóa cửa, tuy đã dặn năm ba lần mà vẫn chưa yên tâm, mẹ còn nhắn nhủ mãi:

- Ở nhà làm bài, học bài cho tốt nhá, trưa mẹ về kiểm tra đấy!

Mẹ nói là trưa về kiểm tra nhưng nó thừa hiểu mẹ sẽ chẳng có thì giờ đâu để kiểm tra, bởi có biết bao công việc đang chờ.

Nó thẫn thờ giây lát rồi quay lại bàn học. Tiếng mẹ chiều hôm trước dội về trong óc: "Không học sau đi hót rác con à!". Có lần nó bực

cãi lại:"Hót rác có gì xấu đâu mẹ?". Mẹ nó cười mà miệng như méo xệch: "Rác cũng chả có mà hót". Nó nhìn mẹ. Bàn tay xương xương, một tay bê tay kia khuấy bát trứng sóng sánh, nó nhìn vào bát trứng và cảm tưởng sẽ tràn hết ra ngoài: "Xèo", mùi thơm phức bốc lên, đĩa trứng vàng ươm. Một chút xíu nữa thôi bố con nó phá vỡ công trình tỉ mỉ của mẹ nó chỉ trong giây lát. Tất nhiên mẹ nó sẽ được câu khen: "Chà ngon thật! Vợ anh khéo tay quá!"

- Ăn nhanh lên còn đi làm, đi học. Thời buổi công nghiệp, cứ ngồi đó mà ngâm nghê. Nét mặt càu cạu, mẹ nhắc bố con nó.

- Nhà nào công nghiệp thì mặc, nhà mình cứ giữ nhịp độ "phình phường" thôi em ạ! - Bố nó trịnh trọng, mặt tỉnh bơ tuyên bố.

- Cứ như anh thì ra đường mà ở, đường chả còn chỗ nữa đâu.

Mẹ xỉa răng, uống nước cái ực, bịt miệng bằng cái khăn tím hở đúng hai con mắt dắt xe ra cửa. Còn ba bố con ở nhà nó liền tấn công bố:

- Chiều nay bố không đi làm hả bố?

- Nhà máy hết việc.

- Hết việc thì bố thích hay buồn?- Em nó hỏi.

- Thích hay buồn thì cũng vậy thôi con vịt con ạ. - Bố bế Hà Phương lên lắc lắc. Hai bố con cười phá lên. Thảo nào mẹ nó vẫn bảo: "Bố mày là vô tư nhất trên thế gian này".

- Con học tuần mấy tiết?- Bố hỏi cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

- Hết các buổi sáng từ thứ hai đến thứ năm và thêm ba buổi chiều nữa bố ạ!

- Chà! Hè mà học lắm thế! - Từ nay chỉ học môn Anh văn thôi còn môn khác vào năm học mới rồi học con ạ!

- Bố và mẹ mỗi người mỗi kiểu. Người bắt học nhiều, người bắt học ít con biết nghe ai?

- Tất nhiên phải nghe bố thôi chị hai ạ! Nghe bố, bố cho hai chị em một ngàn đi mua bim bim này.

Mắt nó sáng lên, bố rút trong túi ra một sấp tiền. "Tiền đâu mà lắm thế?" Nó thầm nghĩ và hỏi:

- Bố chưa đưa lương cho mẹ à?

- Tiền bố bốc hàng thêm chứ không phải là tiền lương, bố chưa kịp đưa.

Một ý định vụt lóe lên. Nó mạnh bạo:

- Bố cho con xin tiền học.

- Mẹ chưa đưa à?

- Dạ, chưa!

- Hết bao nhiêu?

- Bốn môn tám trăm ngàn.

- Chà! Gần một phần tư tháng lương của bố rồi nhỉ?

Bố móc tiền đưa cho nó và dặn: "Nộp ngay cho cô giáo nghe con!".

Chiếc ô tô nghiêng theo sườn đèo, có lúc tưởng chừng nghiêng hẳn về một bên sắp lật nhào. Cây cối nghiêng ngả, đầu nó ong ong, bụng nó bủn rủn, miệng nó nước miếng ứa ra. Nó cố dướn hết sức lực nhìn về phía trước. Con đường ngoằn ngoèo uốn lượn nhẫn nại cõng trên lưng những chiếc ô tô. Nhìn từ trên xuống chỉ nhỏ như chiếc ô tô đồ chơi của hai chị em nó. Cây cối hai bên đường rậm rạp, cây nọ níu giữ cây kia. Nó lên tiếng hỏi chú ngồi cạnh:

- Chú ơi! đây là đèo gì? Cái ống gì to thế hả chú?

- Đèo Sông Pha, còn ống sắt đó là công trình thủy điện Đa Nhim đấy.

- Ồ! Đẹp quá! - Nó reo lên và quên dần cảm giác say xe ban nãy. Nó tha hồ phóng tầm mắt lâu

nay bị nhốt trong bốn bức tường ra ngắm nhìn cảnh vật. Cái gì trước mắt nó cũng hùng vĩ, cũng đẹp, đẹp quá sức tưởng tượng của nó. Nó sẽ ghi nhớ hết để đến quê nó sẽ kể cho nội nghe.

- Cháu về đâu? Chú ngồi cạnh nó lên tiếng. Nó định không trả lời thật vì mẹ nó thi thoảng dặn: "Đi ra đường người lạ bắt chuyện không làm quen, làm quen nó lân la ăn trộm tiền. Có khi bắt cóc cả mình đem bán". Nó nhìn chú ấy, nét mặt trông khắc khổ nhưng nụ cười độ lượng và tươi rói. Nó hỏi dò xét:

- Chú về đâu? Chú làm gì?

- Chú về thăm mẹ chú ở ngoại thành Hà Nội, chú đi kinh tế mới, làm rẫy ở Lâm Hà.

- Ủa! Quê cháu cũng ở ngoại thành Hà Nội. Cháu cũng về thăm bà nội cháu - Nó reo lên và thầm nghĩ: "Chú ấy là người tốt rồi. Cách ăn mặc giản dị, móng tay móng chân chú cáu màu đất đỏ". Tự nhiên nó thấy ấm lòng. Chú ấy lại vui tính nữa chứ. Chú say sưa kể cho nó nghe ngày ở bộ đội chú ấy đi những đâu và vùng đất Lâm Hà quê hương mới của chú đất đai màu mỡ như thế nào...

- Chú tên là gì? Chú bao nhiêu tuổi?- Nó cắt ngang lời chú.

- Chú tên Dân. Bốn mươi mốt tuổi.

- Con lớn của chú bao nhiêu tuổi rồi?

- Cháu hỏi gì mà như bà cụ non vậy? Con lớn chú gần gấp đôi tuổi cháu. Hai mươi tuổi học Đại học Công nghệ thông tin năm thứ hai rồi.

- Ủa! Chú kém bố cháu có một tuổi, mà sao chú lấy vợ sớm thế?

- Ngày trước ở quê là cứ mười sáu tuổi trở đi các cụ cho lấy vợ để đỡ đần cha mẹ. Chú lấy vợ sớm cũng vì lý do đó.

Nó không hiểu cụm từ "Công nghệ thông tin". Chú Dân giảng giải cho nó. Chú kể về cậu con trai tên Hân của chú. "Hân cần cù, chịu khó, học giỏi. Năm chú đi kinh tế mới, anh Hân vừa phải học vừa phải phát rẫy trồng ngô, trồng sắn. Năm anh Hân vào đại học nhà chỉ có vẻn vẹn sáu chục ký cà phê đầu mùa bán để anh đi học. Nghèo khổ từ nhỏ nên anh Hân thương bố mẹ lắm. Anh vừa học vừa đi dạy thêm tự nuôi mình ăn học. Anh còn được học bổng của nhà trường và của nước ngoài tài trợ. Anh là niềm vinh hạnh cho gia đình và dòng họ". Nó há hốc mồm ra nghe như nuốt lấy từng lời chú Dân kể: "Nước mình so với các nước tiên tiến trên thế giới còn nghèo và lạc hậu

lắm. Chú mong anh Hân và các cháu sau này có kiến thức sẽ đem phục vụ nền công nghệ thông tin để nước ta giàu mạnh bằng các nước tiên tiến"...

Nó mở to đôi mắt bồ câu đen láy nhìn qua cửa sổ. Bầu trời trong xanh bao la. Nó mơ ước được như anh Hân và nghĩ việc trốn nhà ra đi như thế này là hư thân mất nết. Nó thấy thương mẹ nó còm cõi vất vả lo lắng việc học hành của nó ngày đêm, thế mà nó đã phụ công mẹ nó. Nó gục đầu xuống thành ghế, nức nở.

- Sao thế cháu, mệt à?

Chú Dân vuốt tóc nó. Nó khẽ ngả vào bờ vai rộng chắc của chú. Nó tấm tức kể cho chú nghe kế hoạch bỏ trốn nhà về thăm nội.

- Thôi, nín và cháu. Chút nữa nghỉ ăn cơm cháu gọi điện báo cho bố mẹ biết kẻo bố mẹ lo. Chú sẽ có trách nhiệm đưa cháu về tận nhà bà nội của cháu.

Chiếc xe khách vừa đỗ ở cửa quán cơm, bốn năm người chạy ùa ra lôi khách vào quán. Nó ngồi yên tại chỗ.

- Nhỏ kia không xuống ăn cơm à?. Nó lắc đầu. Một đứa hơn nó chừng năm sáu tuổi tới véo vào tai nó.

- Không ăn cũng phải xuống, ai cho mày ngồi đây. Ê tính chôm đồ hả?- Nó giật phắt tay kẻ đó ra. Mặt nó đỏ gay. Nó chống cự.

- Nói gì mà kì cục vậy? Đồ mất lịch sự. Kẻ kia trợn mắt: "Ê! lịch sự cái con mẹ gì, mày có xuống không thì bảo". Nó giơ tay ra.

- Dừng lại, cháu nó mệt không xuống thì thôi, các anh định cưỡng bức người ta chắc.

- Nó là con ông à?- Kẻ đấy hỏi rồi lừ lừ biến mất.

Chú Dân mang đĩa cơm hộp lên xe, đưa cho nó. Chú lấy khăn ướt cho nó lau mặt. Nó nhận khăn mặt còn cơm nó không ăn.

- Cháu còn bánh mì mà.

- Lại bánh mì, khô thế ăn sao nổi. Cháu phải ăn cơm thì mới có sức để về nhà.

Nó nhìn chú Dân, đôi mắt ánh lên niềm tin yêu. Bất ngờ có chỗ dựa đáng tin cậy, chẳng khác gì bố đẻ của nó. Nó đỡ lấy hộp cơm, vừa ăn vừa nghĩ bố đưa cho tám trăm ngàn, nó mua vé hết sáu trăm, nó tính tiêu lặt vặt và ăn hết một trăm, còn một trăm nó sẽ mang về biếu bà nội".

- Ăn đi chứ, suy nghĩ gì vậy, hết tiền rồi hả? Yên chí, chú sẽ bao.

- Không, cháu còn tiền chú ạ! Nhưng cháu muốn để dành về biếu bà nội. Cháu còn tiền mà ăn của chú thế này là không tốt.

- Cháu có hiếu như vậy là quý lắm rồi, coi như số tiền đó cho chú chung một nửa cùng biếu bà nội cháu.

Nó gật đầu nhìn chú Dân cám ơn. Chú ấy tốt quá, chú ấy là bộ đội Cụ Hồ. Chú hiền lành tốt bụng như trong truyện cổ tích mà nó vẫn đọc. Thế mà nhiều lúc nó cứ thấy mẹ nó chép miệng: "Người tốt thì hiếm lắm, kẻ xấu cứ nhan nhản ngày càng nhiều". Trên chuyến xe ôtô này nó thấy ngoài chú Dân còn ối người tốt. Chú lái xe thi thoảng nháy mắt cười với nó rồi đưa cho nó cục kẹo xi-gôm. Mấy bà, mấy chị lúc thì giúi cho nó quả quít, lúc giúi cho nó cục kẹo. Mọi người trò chuyện về làng quê, nơi ở cũ, nơi ở mới đằm thắm, thân thương biết bao. Con đường quốc lộ xuyên suốt chiều dài đất nước sao đáng yêu quá. Hai bên đường cảnh vật, cây cối, cảnh sinh hoạt thật là tấp nập. Nó chợt nhớ tới một câu văn: "Đất nước mình đẹp quá, đẹp quá đi thôi!".

Chiếc xe ôm chở nó cùng chú Dân đỗ xịch trước sân nhà. Ngôi nhà ngói năm gian vắng lặng, cửa khép hờ. Nó chạy ùa vào kêu thật to:

- Bà ơi, bà!- Tiếng nó trong veo tưởng như không hề có một chút mệt nhọc gì của người đi tàu xe đã mấy ngày.

- Ai đó?- Tiếng người vọng ra từ ngoài vườn.

- Con đây! Con về bên nội đây, nội ơi!

- Ôi! Phượng đấy ư con. Con về với ai?

- Với chú Dân đây nội à!

Nội ngước mắt nhìn chú Dân. Đôi mắt nội đã nhăn nheo nhưng vẫn còn tinh lắm. Nội cười, hàm răng hạt dưa được nhuộm đen bóng. Nụ cười của nội như chứa cả hồn quê hương.

- Mời chú vào trong nhà uống nước.

Nó ríu rít kể thành tích của nó suốt mấy ngày nay để nội thấy rằng nó đã nhớ nội đến dường nào.

- Con tự bỏ nhà về thăm nội chưa xin phép bố mẹ là chưa ngoan. Nội không bằng lòng việc làm ấy của con - Nội vừa quẹt vôi vào lọ trầu, vừa phê bình nó. Nó ngồi đó mà nước mắt ứa ra. Nó thương nội và thương cả ba mẹ.

- Chiều hôm qua bố mẹ con gọi điện về cho ông Tâm nói là con đang trên đường về thăm nội. Bố mẹ con cũng nói rằng đã hối hận vì mải lo làm ăn mà chưa về thăm nội như lời đã hứa với

con. Thôi, con đã về với nội là nội vui lắm rồi. Hai chú cháu nghỉ ngơi rồi ra giếng tắm cho mát, để nội ra vườn hái mồng tơi rau đay nấu cho chú cháu bữa canh cua ăn cho mát ruột.

Những gầu nước giếng mát rượi thấm mát tâm hồn nó. Gần nội nó thấy cái gì cũng gần gũi, thân yêu và nó hình dung ra bát canh cua bóng vàng mà nội sắp cho nó thưởng thức. Nó thầm nghĩ: "Về đến quê, chắc bố mẹ sẽ hết giận con vì có con bố mẹ mới quyết định về bên nội, về với những gì thân thương nhất mà khi xa lúc nào bố mẹ cũng mong nhớ. Nội ơi, con yêu nội quá nội ơi! Bố mẹ ơi! Sau chuyến nghỉ hè này, vào năm học con sẽ gắng học giỏi. Học giỏi như anh Hân nhà chú Dân để bố mẹ và nội vui lòng".

- Phượng ơi, tắm nhanh rồi vào ăn cơm kẻo đói. Tiếng chú Dân giục nó.

Thì ra suốt từ nãy tới giờ chú cùng phụ với nội nấu món canh cua.

- "Chú Dân ơi, cháu yêu chú và kính phục chú biết nhường nào, (người lớn) có nhiều người như chú thì thích biết bao nhiêu!" ■

Bố và Mẹ

Bố và mẹ yêu nhau lắm nhé. Có lúc mẹ yêu bố hơn cả yêu em. Thật đấy mà! Mẹ chẳng thèm gối đầu tay cho em mà mẹ gối đầu tay cho bố đấy. Lúc đó em tức lắm, ứa nước mắt: "Mẹ không thương con hư... hư...". Mẹ vội vàng nựng em: "Thương, thương! gái cưng nhất nhà". Em vẫn chưa tin hẳn và vẫn thút thít. Bố bảo: "Bố gối đầu tay cho mẹ, mẹ gối đầu tay cho con, vậy cả nhà ta là khối liên kết tình yêu thương". Mẹ cười rúc rích, còn em thì ngủ biến lúc nào không hay.

Đấy là chuyện ngày em còn bé tí tẹo, còn được ngủ chung giường với bố mẹ. Còn bây giờ em phải ngủ riêng. Mẹ bảo: "Con gái lớn ngủ chung với bố mẹ là học dốt". Nhưng em biết mẹ vẫn thương em lắm. Lâu lâu lại có những bữa mẹ sang giường em ôm em nằm ngủ. Tối mà mẹ ngủ với em thì ban ngày bố mẹ ít nói chuyện và cười đùa với nhau lắm. Bữa cơm bố ậm ừ vẻ nghiêm

trọng. Em thì nghĩ thầm: "Hay là bố ghen với em, vì bố yêu mẹ lắm mà". Em thương bố lắm. Bố đi làm cả ngày. Em cần gì bố đáp ứng ngay. Hôm em ốm, bố ngồi với em cả đêm, mắt trũng sâu. Nhiều lúc em nghĩ: "Bố thích mẹ, em nhường cả mẹ cho bố đó". Em thấy vui vì bố mẹ rất thương yêu nhau và cả hai người cùng thương em.

Người lớn kì cục thật. Vợ chồng ăn ngủ với nhau, yêu nhau và cùng đẻ con với nhau. Cả bố và mẹ đều có điệp khúc: "Mình sống vì con". Vậy mà hôm nay vì "con" mà họ định ra tòa li hôn nhau. Chuyện là thế này: Em đi thi tốt nghiệp lớp năm, chuyển cấp lên lớp sáu. Suốt cả tuần em sắp thi mẹ lo người gầy xọp đi. Mẹ vừa cơm cháo, bắt em uống sữa, bắt em ngủ đúng giờ. Cứ làm như là mẹ đi thi chứ không phải là em. Trước ngày thi vài hôm mẹ cứ thậm thụt với mấy cô giáo. Người lớn nói chuyện thì thì thầm thầm, làm như nói to lộ chuyện gì hệ trọng lắm hay sao ấy. Em ghét nhất kiểu nói chuyện ấy của mấy người lớn. Ngày thi đến, em làm bài bình thường. Bài dễ như bài cô giáo cho làm hàng ngày trên lớp mà. Em đang làm bài, có tiếng gọi nhỏ. Em tưởng con bé ngồi cạnh hỏi bài. Mà em đang mải làm bài, em không quay lên. Cô giáo coi thi gõ xuống tay em ra hiệu

là bài ngữ pháp của em làm sai, bắt em sửa. Em dứt khoát không sửa vì cô giáo chủ nhiệm của em ra kiểu đề như vậy nhiều rồi.

Buổi trưa em về ăn cơm, ăn xong mẹ mắng em: "Con ơi là con, ngu ơi là ngu. Người ta đưa bài bảo sửa mà không sửa. Mày mà không nghe mẹ thì điểm yếu vào trường dân lập, học rồi đi hót rác con ạ, rác cũng chả có cho mà hót con ơi". Rồi mẹ òa khóc. Một lúc mẹ lại ngon ngọt: "Con ơi, buổi chiều con làm bài kỹ đừng chép vội con nhé. Con phải đợi bài ở ngoài đưa vào và soát cho thật đúng rồi mới chép vào bài thi nghe con."Buổi chiều nhớ lời mẹ dặn mặc dù đã làm xong bài khá lâu, em cứ ngồi đợi... Đợi mãi, đợi mãi, chả thấy ai vất bài vào cho em. Cô giám thị nhắc nhở: "Còn năm phút nữa hết giờ". Em toát mồ hôi chép lia lịa tờ nháp em vừa làm vào bài thi. Khi trống thu bài em đã không kịp chép hết bài làm của mình.

Em về nhà thuật lại cho mẹ nghe. Mẹ mắng em: "Ngu thế con ơi, căn giờ nếu không thấy bài vất vào thì phải làm. Thật thà như thằng bố mày thì chết trôi thôi con ạ!". Mẹ vừa la lối vừa khóc toáng lên, chán chê mẹ vào buồng. Em tưởng có bao nhiêu nước mắt mẹ sẽ đổ hết ra tối nay. Bố đã về từ lâu, mẹ la lối bố biết hết, bố mở ti vi ra coi.

Mẹ tắt phụt: "Vô tư nhỉ, con thi rớt coi như không, khổ cái thân tôi, trời ơi là trời..."

- Im cái mồm đi, cô ngu vừa chứ!

Em sợ quá, chạy nấp phía sau nhà. Lúc em lên thấy bạn của mẹ đang dỗ dành mẹ trong buồng. Bố bỏ đi đâu mất. Trên bàn là tờ giấy li hôn có cả chữ kí của hai người: Bố và mẹ chả yêu nhau gì đâu. Chẳng qua vì em mà họ giả bộ yêu thương nhau. Bây giờ họ ly hôn em biết ở với ai trong hai người, mà cả hai người em đều thương như nhau.

Trong lúc em đang đau đớn tột cùng thì bố đến bên em:

- Nín đi con, cả bố và mẹ đều có lỗi với con. Bố đã hỏi cô hiệu trưởng, cô nói: "Với sức học của con thì chắc chắn con sẽ đủ điểm vào trường công lập. Con vào nói để mẹ yên tâm đi".

Nói rồi bố bật quẹt đốt tờ giấy li hôn. Ánh lửa chập chờn sáng lòe lên trong căn phòng quá đỗi thân thương.

- Bố mẹ ơi, bố mẹ đừng quá lo lắng về việc học hành thi cử của con đến vậy. Con sẽ cố gắng học tốt để đáp ứng lòng mong mỏi của bố mẹ ■

Chung riêng

Tôi đã nói rồi: cái gì riêng của cô cứ mang đi, còn cái gì của chung giữa tôi và cô thì ra tòa giải quyết.

Tiếng thút thít: - Cái gì quí giá nhất đời, tôi trao gửi nơi anh chả luyến tiếc đắn đo. Mà nay anh... anh là loại đàn ông đê tiện, hèn mạt.

- A! À con này láo nhỉ - Bốp, bốp... Tiếng đàn bà trẻ con khóc ré lên...

Bên này bức tường, chỉ cách một khung cửa sổ Minh Hằng tim thót lại. Nhìn đồng hồ, bây giờ là 1 giờ 25. Các bạn cô đã ngủ cả. Còn cô đang đọc nốt cuốn tiểu thuyết "Thời xa vắng". Lâu lắm mới có cuốn tiểu thuyết hay. Cô ngốn ngấu đọc.

Cuộc cãi vã của hai vợ chồng bên khu tập thể xây dựng át sang, làm cô nao nao lòng. Đồng cảm với số phận của nhân vật, giờ lại đồng cảm thương thương người phụ nữ kia. Minh Hằng thao thức. Có lẽ giờ này các bạn trong ký túc xá tập thể sư phạm này chẳng có ai nghe được cuộc cãi vã đòi chia tài sản của đôi vợ chồng công nhân sát cạnh. Cô thở dài:

- Lạy trời sau này mình không lấy phải người chồng như vậy...

Minh Hằng là con út trong một gia đình có bảy anh chị em, vì bố mẹ cô có mỗi cậu ấm nên cố mãi, cố mãi... Tới lúc mẹ cô bốn mươi chín tuổi sinh ra cô vẫn lại là một thị mẹt. Nhưng thị mẹt này có hơn các thị khác: nó bụ bẫm, mặt tròn như mặt trăng rằm, nụ cười tươi rói, nên mấy bà bác bảo: " Đặt tên nó là con chĩn Hằng".

Càng lớn Hằng càng dễ thương, vui tươi, ngộ nghĩnh. Học mỗi năm một lớp. Cấp II vào thẳng cấp III. Đôi lúc mẹ Hằng nói chuyện với mấy bà hàng xóm:"Bõ cái công mang cái bầu rõ lớn, ì ạch ở cái tuổi xế bóng".

Năm lớp mười hai Hằng dự thi học sinh giỏi văn các tỉnh phía Bắc đạt giải. Được vào thẳng trường Đại học Sư phạm Hà Nội I, nhưng Hằng

không thích cứ đòi thi trường Đại học tổng hợp văn để làm nhà văn, nhà thơ. Nói mãi không được, cậu ấm của cả nhà (tức anh trai độc nhất của Hằng) mắng té tát ra chiều hiểu đời: "Mày ngu lắm em ạ. Hàng nghìn nhà văn nhà thơ, mới có một người xuất chúng văn mới được in. Cái thứ như mày học ở đó ra chẳng còn cái chân bảo tồn, bảo tàng mà xin đâu em ạ. Chết đói!".

Hằng cãi lại:- "Kệ em, coi thư viện càng có thời gian đọc sách".

- Ngu như bò, đọc sách rồi lấy gì mà ăn.

Ông anh hầm hầm bỏ đi. Cuối cùng vì áp lực gia đình Hằng đành chịu. Nhưng bụng thì tiếc nuối nghiệp văn chương vô cùng... Thật tội cho Hằng. Năm ấy xóa bỏ bao cấp, tất cả học sinh đại học gia đình phải tự túc nuôi. Lúc anh trai dẫn Hằng lên trường Đại học, thầy Hiệu phó đời sống nói vậy. Nhà cấy hai sào ruộng lúa, lấy đâu ra tiền để nuôi Hằng ăn học bốn, năm năm. Hai anh em tiu nghỉu sách gói ra về. Bàn bạc mãi. Ông chú Hằng là bác sĩ quen ông Hiệu trưởng Trường Trung học sư phạm trong tỉnh. Ông Hiệu trưởng đón tiếp thật niềm nở:

- Vậy hả, giỏi quá rồi, tôi nhận ngay. Tỉnh sẽ lo từ A đến Z không lo gì. Cho cháu đến nhập học ngay nhé.

Hằng vào Trường rung học như định mệnh đã an bài. Sáng lên lớp nghe giảng bài. Chiều và tối cô vùi đầu vào những cuốn tiểu thuyết dày cộp. Đôi lúc các bạn hỏi gì cô cứ ớ ra. Bọn bạn đồn râm ran: "... Con Hằng nó hâm hâm sao ấy!". Nhìn mặt Hằng buồn thiu. Cô Kim Ngân phụ trách môn tiếng việt là giáo viên chủ nhiệm thương Hằng lắm. Cô gọi Hằng tới nhà riêng tâm sự. Hôm sau cô dẫn Hằng tới báo văn nghệ của tỉnh. Hằng được chấp nhận ngay. Hè đó Hằng dự trại viết tại Đồng Châu. Tập truyện ngắn "Hạnh phúc" lần đầu được in. Hôm nhận nhuận bút Hằng khóc to như con nít bị cấu, đem hết số tiền mua kẹo bánh, quần áo cho con cô Kim Ngân. Cô lặng lẽ nhìn Hằng mà hàng mi có lệ.

- Cô trò này kì thật, đạt giải mà khóc vụng trộm là vì sao! Anh lên kêu hết tụi nó xuống đây mới được (Thầy Hùng chồng cô, một người đàn ông đẹp trai, lịch lãm nói). Đồng lương giáo viên eo hẹp nhưng ai cũng phải công nhận cặp vợ chồng thầy đẹp đôi và thật hạnh phúc. Tiếng hát của các bạn vang lên, niềm vui riêng của Hằng trở thành niền vui chung của cả lớp sư phạm khóa 6k.

Mấy năm học qua nhanh. Hằng về công tác ở trường PTCS Thanh Hà - một ngôi trường đẹp

như trong mơ. Bạn bè đồng nghiệp cũng ối người là giáo viên năng khiếu. Thầy Hiệu trưởng mẫu mực vô cùng. Đại biểu Quốc hội mà. Toàn trường có hai mươi hai đoàn viên thanh niên. Nam thanh, nữ tú lúc nào cũng vui như Tết. Hằng trẻ nhất trường, lúc nào cũng được cưng chiều. Hằng vui và quên đi quá khứ muốn trở thành nhà văn lúc nào không biết. Không thể vui chung niềm vui tập thể mãi được. Chi đoàn dần vơi đi bởi hạnh phúc lứa đôi. Hằng giật mình. Đã hai mươi mốt tuổi rồi cơ đấy. Những đêm trăng tụ tập rải chiếu hát hò ở sân trường đông đúc vui nhộn cũng dần dần tan. Có hôm ngồi ngắm trăng chỉ còn Hằng và thầy Hiệu phó.

- Hằng, em có người yêu chưa?

- Dạ, ch...ưa...ạ!

- Thầy thấy mấy anh chàng kinh trắng, kính đen đi xe máy lướt như bay đến cổng trường đến tìm em thôi.

- Không, thầy à! Bọn họ kì cục lắm. Yêu sao nổi.

- Con gái làm ruộng ở tuổi em mà chưa có chồng coi như là ế đó.Có ưng thầy làm mối cho một chú, hiền lành, dễ mến lắm.

Hằng cười chạy lại cây hòe đầu dãy A5. Trời! Con Trang đang bị một thằng nào đó ôm riết. Hằng sợ quá chạy về nhà trùm kín chăn. Khoảng mười giờ Trang về gọi cửa, dứt khoát Hằng không mở. Trang ở ngoài, đập cửa chán không được, nó tru lên chửi Hằng: "Ngủ gì mà như bò". Mấy thầy cô thấy lạ, tưởng Hằng bị làm sao cùng è nhau đẩy cửa vào. Hằng rũ rượi ôm lấy cô Hường nức nở. "Sao thế em?''. Mọi người ngạc nhiên. Nấc mãi, Hằng thốt lên: "Em đã đọc lá thư của Các - Mác, ông dặn con gái là: "Nếu hôn ai lần đầu thì sau cái hôn người đó phải là chồng của con". Con Trang nó hôn anh Giang ở gốc cây hòe em vừa nhìn thấy. Nó có yêu anh Giang đâu?- Ngơ ngác một lúc mọi người cười ồ lên:

- "Trời ơi, Hằng tồ ơi là Hằng tồ"- Có người cười chảy cả nước mũi. Hằng tư nhiên xấu hổ trùm kín chăn...

Mấy hôm sau thầy Hiệu phó dẫn đến phòng Hằng một anh chàng cao gầy. Anh ít nói. Hằng chẳng có cảm tình. Hằng ngồi soạn bài còn anh ngồi đọc truyện. Tối nào anh cũng đến rất đều đặn và ra về cũng vậy: bảy giờ và chín giờ. Thi thoảng một gói hạt dưa, một cây bút máy, một bài thơ tình. Ồ, trông người khô khan mà thơ hay ra phết:

"Bàn ơi sao chẳng nói
Ghế ơi sao lặng thinh
Đã biết là em vắng
Mà anh vẫn ngóng tìm..."

Hằng dần dần cảm mến anh. Hằng vào nhà anh chơi. Nhà anh là trưởng họ, nề nếp gia giáo. Bố anh mất từ năm anh mới 12 tuổi. Mẹ anh thuộc kinh, nghe cả ngày không hết. Anh có một anh trai là giám đốc ở Hà Nội, một chị gái làm bác sĩ ở Bệnh viện Trung ương Huế.

- Cháu ạ, ối người mai mối nơi này, nơi kia. Có cả mấy cô giáo quí nó ra trò mà nó chẳng ưng ai. Nó chỉ ưng cháu đó. Về nhà với bác cho vui cửa, vui nhà con ạ ! - Mẹ anh nói với Hằng. Lễ cưới to nhất làng được tổ chức. Lần đầu tiên đám cưới ở làng quê có nhạc sống, có thuốc đầu lọc, có xe hơi đón cô dâu. Chú rể mặc com-lê. Có cả phù dâu, phù rể... Đám cưới làm gãy mấy buồng chuối nhà bên...

Hạnh phúc đang tràn trề, cơ quan anh giải thể. Anh phải lên Hà Nội công tác khi bé gái đầu lòng của Hằng vừa tròn ba tháng. Lúc ra đi anh không dám nhìn mẹ con Hằng. Hằng ở nhà chăm lo con cái, lo việc trường lớp, gia đình chu toàn. Cả họ khen Hằng giỏi và ngoan.

Năm ba tháng anh về một lần, mỗi lần anh về là cả nhà vui như Tết. Nhưng rồi có một lần anh về từ mùng năm tháng năm âm lịch cho tới tận hai mươi chín tết cuối năm anh mới lại về. Có đôi người xì xào chuyện anh. Hằng không tin, Hằng biết anh yêu Hằng lắm lắm...

Đôi lúc Hằng có buồn vu vơ. Một vài người bạn cũ của Hằng lui tới, khen Hằng đẹp: "Gái một con trông mòn con mắt". Hằng không tin. Đứng trước gương Hằng giật mình: Chiếc quần bò và cái áo thun ôm sát, eo Hằng chắc lẳn. Thể nào mà có lúc Hằng như thấy có ai xoáy sâu vào tim Hằng. Đôi lúc Hằng rung động. Người ta khẽ cầm tay Hằng, làn môi vừa kề má Hằng. Tim Hằng giật thót mách bảo điều gì. Hằng run đẩy người đó ra xa. Mình phải cố giữ được cái riêng của mình mới được.

... Những cuộc cãi vã nho nhỏ khi anh về phép xuất hiện. Anh buồn bỏ đi. Một hôm cả đoàn công tác qua nhà. Có anh Tí trợ lý giám đốc ghé tai Hằng: "Hằng à, em cứ kêu chồng em xin đất ở cơ quan. Chỗ ngã ba chợ họ mở đường cao tốc lên thị xã Hòa Bình. Chúng mày hiền lành, mấy anh em xin một lô với nhau. Giấy tờ ở thành phố anh lo hết. Chỉ xin bác trưởng nhà em một chữ ký là

xong. Em không lo mà lên Hà Nội là mất chồng đó".

Hằng biết, dù các anh có nhiệt tình giúp đỡ sao đi nữa thì ông bác trưởng sẽ không chịu để Hằng lên Hà Nội. Còn cái chức trưởng họ, còn mẹ chồng Hằng. Hằng biết dù có sung sướng bao nhiêu bà không thể bỏ cái nhà thờ tổ có lịch sử cả mấy trăm năm này mà theo con được. Cực chẳng đã, Hằng mặc số phận trôi theo dòng...

Một hôm đang dạy học thì anh về nói với Hằng vẻ dứt khoát: "Em lên xin thầy Hiệu trưởng nghỉ, vào Lâm Đồng ở thôi em ạ. Hơi đâu gánh vác thay ông đó cái chức trưởng họ chung của cả làng".

- Nhưng vào đó đồi núi khổ lắm, liệu anh có chịu được không?

- Khổ mấy cũng chịu được, miễn được gần em.

Rồi lại một lần nữa số phận an bài. Hằng cùng chồng con rời xa quê hương nơi có dòng Trà Lý và dòng sông Hồng mênh mang đẹp đến mê hồn. Vào nơi lạ hoắc, lạ huơ: Cao nguyên đất đỏ. Hằng tiếp tục dạy học, còn chồng Hằng công tác ở công ty dâu tằm. Cuộc sống có những lúc khó

khăn, gian nan hơn ở quê, song cả hai đều thấy mình có cái riêng của cặp vợ chồng hạnh phúc...

Nhà cửa ổn định, con cái khôn lớn, đứa nào cũng kháu khỉnh dễ mến và ngoan. Vợ chồng họ thấy thế là hạnh phúc rồi. Lúc rảnh rỗi, hoặc đêm đêm nghe tiết mục tiếng thơ lòng Hằng trào lên nỗi nhớ quê. Hằng vùng dậy làm thơ... viết văn... Cái riêng tận đáy sâu thẳm lòng Hằng trỗi dậy. Và không ngờ, lần viết truyện ngắn bỏ bẵng sau hơn chục năm, truyện ngắn đầu tiên Hằng lại đoạt giải. Hằng vui lắm, dù sao cũng tạo cho cô niềm tin vào chính mình. Hằng lên Đà Lạt lãnh giải.

Đà Lạt đẹp lắm, gió nhẹ, nắng vàng, heo may... Hằng gặp anh. Đồng cảm với tâm hồn nhà văn. Hằng thấy anh ào ạt xô bồ, không nhẹ nhàng giống như chồng Hằng. Hằng không thích những người như vậy. Nhưng có cái chung: nghiệp văn chương Hằng giống anh. Hằng đến thăm nơi làm việc của anh. Anh bề bộn như bao chàng đàn ông vắng vợ. Giấy, bản thảo tứ tung, bụi bám và mạng nhện chăng khắp chốn. Thiếu bàn tay người đàn bà. Hằng thấy thương thương:

Ồ! Nhưng sao lại vậy? Hằng hỏi anh. Anh không trả lời, nhẹ nhàng cầm tay Hằng kéo lại nơi anh. Lần đầu tiên Hằng thấy mình có chút gì yếu

đuối. Phải chăng anh là nhà văn lần đầu Hằng gặp. Một thoáng bối rối, Hằng nhẹ đẩy anh ra.

- Anh tìm chị về đi. Phải có cái chung mới tạo được cuộc sống tâm hồn phong phú. Có cái chung thơ không thiếu vế, văn không thiếu hồn và nhân vật sẽ không què quặt.

Anh mỉm cười gật đầu, dẫn Hằng ra xe. Hằng nhìn anh lần cuối. Hằng tin là anh sẽ tìm được cái riêng của mình trong cái chung hỗn tạp đời thường. Cũng như Hằng vậy, trong cái riêng của tâm hồn Hằng vẫn giữ được cho mình cái chung của niềm hạnh phúc gia đình. Hằng mãi cho rằng chung riêng đừng bao giờ tách biệt hẳn nhau ■

Viết xong 7/10/2000

Sức hút

- Trái đất có sức hút hả mẹ? mẹ nhìn xem con vứt quả ổi nó rơi xuống này.

Cái miệng chúm chím, ánh mắt đong đưa, đứa con gái đẹp đến mê hồn "nàng tiên nhỏ" của chị, chẳng biết nghe ngóng ở đâu những thông tin lượm lặt gì, bây giờ nó thuật chị nghe. Những điều nó hỏi có lúc tưởng là vô lí mà thật là có lí.

- Mẹ ơi, sao ngón tay giữa của con dài hơn?

Mặc dù mệt mỏi sau năm tiết lên lớp, nhưng nhìn mặt con bé tươi như hoa, làn môi mọng đỏ, chị như quên cả mệt nhọc. Ngay từ đầu phố nó đã ra đón chị, hỏi đủ điều. Chị thủng thẳng giải thích cho con một vài câu nhưng có lúc vì bận làm cái này, cái khác chị chỉ ậm ừ cho qua. Con bé tự hỏi rồi tự trả lời, những câu hỏi thật ngây thơ và bật cười:

- Mẹ có sức hút không mẹ? Có mẹ nhỉ? Mẹ bế con, hút con nên con ôm chặt lấy mẹ.

Một tuần nay,trong bộ óc non trẻ của nó đang xoay quanh chủ đề "sức hút".

Con lớn hỏi mẹ, con em nghe lỏm. Bộ óc non nớt của nó thì biết gì về sức hút cơ chứ, mà nó cứ hỏi vòng vo.

- Hỏi lắm thế, hỏi vớ vẩn, im miệng đi cho người ta học. (Con chị tức quá liền mắng em).

Nó phụng phịu chạy lại ôm cổ chị:

- Mẹ ơi, chị Phượng mắng con.

- Tại sao chị Phượng mắng con? Vì cứ hỏi vẩn vơ lắm quá mà! - Chị vỗ về nó.

- Con hỏi có lắm đâu! Mẹ ơi, thế mẹ và bố có sức hút không?

- "Không"- Chị lườm yêu con.

- Thế sao bố và mẹ cứ phải nằm chung giường mà mẹ không nằm với con cơ chứ?

Đến lúc này thì chị giật mình, không thể thờ ơ với con được nữa. Cái con bé này nó giống chị ngày xưa như đúc cả mặt mũi lẫn tính nết. Mẹ đẻ chị nhận xét như vậy. Bà nội chị hồi còn sống cứ mắng yêu chị:

- Con mọt này cái gì mà nó không biết.

Ồ! Nó mới xem xét hỏi đủ điều mà đã ngủ ngây ra lúc nào không hay. Cái bộ mặt nó mới dễ

ghét làm sao! Lúc ngủ lại càng đẹp, cái đẹp tự nhiên ngây thơ của con trẻ không lẫn lộn với bất cứ cái đẹp ngoài đời nào khác: "Thiên thần bé nhỏ!", quà tặng của trời đất ban phát cho chị. Chị khẽ hôn lên đôi bàn tay bé nhỏ, làn má mọng tươi của con. Áp con vào lồng ngực chị suy nghĩ miên man...

Quay lại với với chủ đề "sức hút" của con sáng nay, chị cố nghĩ xem trong khoa học có những cái gì có sức hút mà chị biết nhỉ: Sức hút của trái đất, sức hút của nam châm, sức hút của dòng điện... vv và vv... Chị đã giải thích cho con sức hút của mọi vật đều do lực tạo ra. Đang giảng bài cho đứa con lớn, tự nhiên nó ngoắt sang "Thế sức hút của bố mẹ có lực không?" - Giá như lúc khác chị mắng nó mấy câu đại loại:

- "Học phải tập trung. Nghĩ đâu đâu thì làm sao học nổi".

- "Đã học thì không nghĩ tới chuyện gì ngoài bài học".

Hôm nay chị kiên trì giải thích: "Sức hút của bố mẹ không phải sức hút do lực. Giữa người với người không hề có lực hút. Song để làm tăng giá trị của lời nói, người ta đã mượn từ "sức hút" để nói lóng sang con nghe chưa?".

- Lối nói "nhân hóa" hả mẹ?

- Ờ! Gần như là thế. Nói "bóng".

Những lúc thế này, chị phải nặn óc mà giải thích từng câu cho con. Giải thích sao cho không phản khoa học mà lại đúng thực tế. Chị thấy ngôn ngữ Việt Nam khó thật. Dạy hai đứa con học có lúc chị tưởng bung cả đầu...

Đêm đến, nằm bên chồng chị tiếp tục nghĩ xem cái gì "sức hút" không có lực tác động: Sức hút của tình bạn, tình yêu, tình cha con, anh em...

- Em lại lẩm bẩm gì đấy?- Chồng chị hỏi - Lại nhớ quê phải không? Em tối nào mà quê chả hút hồn.

- Không, tối nay em đâu có nghĩ về quê.

- Thế thì "ông nào" hút hồn?

- Cái anh này. (Chị đấm lưng anh thùm thụp). Thế còn anh cái gì hút hồn?

- Tiền, tiền hút hồn anh.

- Ố! Chị trố mắt lên. Anh cái gì cũng tiền.

- Gì mà có vẻ lạ lẫm ghê gớm vậy? Không vì tiền mà cả anh và em đều đi làm hùng hục cả ngày à? Không vì tiền mà cả cái xã hội này đang xao động vì nó. Tiền là sức hút ghê gớm nhất. Ha...ha...

... Anh cười đắc chí, rồi cũng như con gái bé bỏng, anh ngáy ò ò ngay. Vô tư lự. Chị xoay ngang xoay dọc: - Người đâu mà vô tư đến vậy? Cứ như Chí Phèo. À mà không - giọng cười vừa nãy là của Bá Kiến. Chưa chắc đã đúng của, của... của... chồng chị. Một người sống rất thực tế, chỉ thích có nhiều tiền cho vợ con. Không là "sếp", nên anh kiếm tiền khó lắm - trầy trật: tăng ca, bốc thêm hàng, sửa thêm máy... làm gì cũng được, miễn sao có nhiều tiền về đưa vợ. Vì tiền mà anh ấy già đi nhiều quá: má hóp, trán nhô cao.

Còn chị thì sao, vì tiền mà có lúc làm chị đau đầu. Tiền ít thì phải chi tiêu dè sẻn từng đồng. Kiếm kha khá một chú lại mưu toan: mua đất thêm, lo cho con cái, lo lúc về già. Dào ơi, đủ thứ phải lo. Có tiền cũng khổ, không tiền cũng khổ. Song được cái chị là người không bị đồng tiền chi phối nhiều lắm. Có lúc trong túi chị cả ba bốn ngày không có một xu chị vẫn vui như tết. Còn lúc ăn nên làm ra sờ túi nào cũng rủng rỉnh, chị thăm viếng bà con và đãi bạn bè. Tính chị là vậy, cái gì cũng vừa vừa thôi. Giàu quá sẽ khổ vì giàu. Phật đã dạy: từ bi, hỉ xả mà! Có của phải xả đi của mới vào nhà. Từ triết lý đó mà chị có phần rộng lượng với mọi người.

... Đã hơn một giờ đêm, quanh đi quẩn lại cái chủ đề "sức hút" làm chị suy nghĩ không ngủ được. Chồng và con chị đang say nồng. Trở trăn mãi, chị xoay người ôm ngang lưng anh, anh vẫn không hay biết.

- "Vì sức hút của đồng tiền, có ngày anh quên tôi cho xem" - Chị thầm nghĩ. Chị bật dậy như có sức hút bất thần, mặc đêm đông giá lạnh, mặc cho sức khỏe ngày mai. Chị viết, viết hối hả. Chị viết gì? Viết về "sức hút". Chị viết một mạch không cần suy nghĩ: "Sức hút của đồng tiền làm cho con người già trước tuổi, có khi làm cho tình vợ chồng, cha con, anh em láng giềng xa cách... Sức hút của tình yêu (chị ngẫm nghĩ đôi chút ngày chị yêu, lúc chị yêu...) chị viết tiếp: "sức hút của tình yêu làm cho con người trẻ lại và yêu đời hơn".

Sức hút gì nữa nhỉ? Chị đang viết say sưa như thế này là cái gì hút gì? - Sức hút của văn chương. Đúng rồi! Sức hút của văn chương làm cho đời người dài và rộng ra...

... Còn sức hút gì nữa nhỉ? Ồ! Nhiều, nhiều lắm... Nhưng cuối cùng chỉ có sức hút của trái đất là tồn tại vĩnh cửu mà thôi.

... Chị say sưa nghĩ và viết, chị viết hối hả. Chị sợ vòng quay trái đất sẽ ngừng lại nếu chị không viết. Lòng chị trào dâng bao cảm xúc, khát khao. Chị muốn gửi gắm tất cả những gì chị có vào quỹ đạo vòng quay. Chị nghĩ rằng: sức hút của văn chương sẽ tồn tại song song với sức hút của trái đất thân yêu này...

... Lúc chị ngẩng lên, ánh sáng òa và căn phòng bé nhỏ. Chị mỉm cười. Vòng quay trái đất đem ánh sáng đến bên chị. Quay lại nhìn chồng và con. Họ vẫn đang say sưa... như chưa hề biết rằng - đêm qua vì họ mà có một người thức trắng. Chị thức để tìm sức hút của tình yêu nhân loại. Người mệt mỏi song nhìn nụ cười tươi rói đang nở trên môi đứa con gái bé nhỏ thân yêu, chị thấy lòng mình lâng lâng: một tình yêu đang cháy bỏng trong lòng chị. Ồ! Có phải con chị chính là sức hút không nhỉ? ■

Viết 2-11-2000

Trăng mười sáu

Đường phố về khuya chỉ còn lác đác đôi bóng người buôn bán về đêm. Tiếng chổi xao xác từ tay cô quét rác như đồng nhịp với tiếng lạo xạo từ ốc vít của cái xe đạp cà tàng đã gắn bó với Nga cả năm sáu năm trời nay. Bực mình vì những lần thủng săm, nổ lốp, trượt cá, Nga muốn bỏ quách nó ở bờ tường chủ nhà trọ. Được mươi bữa, mượn xe của bạn mãi không ổn cô đành mang ra góc con hẻm nhờ chú Việt đại tu lại và nó vẫn tiếp tục là người bạn tri kỷ của Nga sau mỗi buổi chiều ở giảng đường.

Nga đi dạy kèm từ năm giờ tối tới mười một giờ đêm. Hai ca dạy kèm, mỗi ca ba tiếng, vị chi một tháng cô có một triệu đồng đi trang trải chuyện học hành. Hôm nay sau giờ dạy kèm, Nga ghé bệnh viện thăm Huyền, cô bạn cùng phòng bị bệnh sốt xuất huyết khá nặng. Tính ngủ lại với bạn nhưng Huyền giao cho Nga nhiệm vụ: ba giờ sáng mai phải có mặt ở bến xe đón mẹ Huyền từ quê lên thăm con. Còng lưng dồn hết sức lực xuống đôi pê - đan Nga gắng đạp nhanh chân. Tự

nhiên guồng chân Nga khựng lại: - "Thôi rồi, lại trượt cá rồi". Nga thở dài, xuống xe dắt bộ, cảm thấy cái mệt thấm vào da thịt. Vừa về tới cửa phòng, có bóng người ngồi thụp ở cửa:

- Ai, ai thế này?

- Cháu, cháu đây cô Nga!

- Trời ! Con Be làm cô hết cả hồn. Sao cháu lại ngồi đây?- Be ào vào phòng Nga. Con bé lấm lem đất cát, nước mắt nhòe nhoẹt. Nga thay đồ, pha mì tôm, nhắc Be rửa chân tay. Hai cô cháu cùng đói. Bát mì tôm chỉ trong nháy mắt hết veo. Be ăn xong, nguôi cái đói mới nhìn vào mắt Nga kể đầu đuôi câu chuyện: " Hôm nay xui quá cô Nga à! Cháu đi từ sáng tới giờ vẫn còn ế năm tờ vé số. Cái chú mua lần cuối cùng liền lúc mười tờ, nói đổi cho chú ấy tờ một trăm ngàn đồng. Vội quá cháu không để ý. Vừa nãy cháu giở ra kiểm tiền thì phát hiện là tiền giả cô à. Cháu không dám về nhà nữa đâu. Dượng và mẹ cháu đánh cháu chết". - Con bé khóc nức lên, mái tóc xoăn lòa xòa nơi trán. Cái áo thun màu xám như sắp rã ra bởi nhịp vai rung theo tiếng nấc nghẹn. Nga lặng lẽ lấy quần áo của mình, giục Be đi thay đồ.

Cháu thay đồ rồi đi ngủ, sáng mai cô cháu ta tính sau. Cô mệt lắm rồi Be à. Hai cô cháu nằm

ôm chặt lấy nhau. Chỉ một lát sau tiếng ngáy đã đưa họ chìm vào giấc ngủ. Những con người vất vả gian nan ấy thực sự không có thời gian để suy tư và than vãn cho số phận của mình.

Tiếng chuông báo thức ré lên. Nga chồm dậy thay đồ chuẩn bị đi ra bến xe. Cô cố hết sức để khỏi đánh động Be. Trong đêm yên tĩnh tiếng thở đều đều, cô bé vẫn nằm khoanh tròn như chú mèo con, chiếc áo ngủ hở cổ để lộ vầng ngực tươi non, đang nhấp nhô một niềm đam mê sự sống. Cô gái mười sáu tuổi nét xuân thì bắt đầu trỗi dậy: "Tội nghiệp cháu, tương lai còn dài lắm mà việc học hành phải dở dang. Tôi thì giúp gì cho cháu được nhỉ? Nhưng tôi vẫn còn hơn cháu là có gia đình, có bố mẹ ở quê. Bố mẹ tôi tuy nghèo nhưng yêu tôi hết mực. Tôi vẫn còn hơn cháu vầng trăng mười sáu của tôi ạ!"

Lúc Be dậy cũng là lúc tiếng chuông của cô công nhân hót rác vang lên. Cô bé thảng thốt nhìn quanh. Trên mặt bàn có một gói mì tôm, đũa bát và một tờ giấy trắng trên có cây bút, Be lần giở đọc: "Be thân yêu! Cô Nga phải đi làm sớm. Cô mua lại của Be năm tờ vé số còn ế của em một trăm ngàn. Em cứ lấy vé số đi bán, tối cô dẫn Be về nhà".

Suốt dọc đường tới bến xe Nga suy nghĩ: "Làm thế nào để Be có thể tiếp tục đi học được nhỉ? Hay buổi tối ta giúp nó học lớp bổ túc, tiền học phí mình sẽ bớt tiêu vặt đi cho nó". Chiều tối vừa dong xe tới cửa phòng Nga sửng sốt:

- Be, cháu làm gì thế này?

- Cô Nga ơi, cô cháu mình giàu to rồi. Một trăm ngàn cô đưa cho cháu, cháu mua một con gà trống, một chiếc bánh và vài thứ lặt vặt.

- Cháu có bị điên không đấy, tiền đâu về để đưa trả dượng và mẹ.

Con bé chạy lại ôm chầm lấy Nga. Nó khóc nức lên: "Cô Nga ơi, cô tốt quá, cô nghèo mà cô vẫn tốt với mọi người, ông trời động lòng thương cô, cô ơi, năm tờ vé số trúng rồi cô ạ?

Nhận hơn hai trăm triệu đồng từ quỹ sổ số, Nga mua ngay một chiếc xe máy. Lúc ngồi trên xe chở Be về quê, Nga không tin đó là sự thật. Cô thầm mong bố mẹ: "Bố mẹ ơi con xin bố mẹ nhận thêm Be là con để con và em cùng học hành, trở thành người có ích bố mẹ nhé!". Con bé chợt ré lên:

- Cô Nga ơi trăng mười sáu ở ngọn tre kìa. Sao trăng tròn sớm thế cô nhỉ?

Ừ! trăng mười sáu bao giờ cũng tròn từ chập tối.

Ánh mắt xanh

Màn đêm đã buông xuống từ lúc nào. Người ta thường nói: "Tối như đêm ba mươi". Nhưng không, anh ạ! Ngọn đèn cao áp chiếu thẳng những tia sáng xanh vào cửa sổ nhà mình. Mẹ con em đã chuẩn bị xong Tết rồi đấy: cặp bánh chưng xanh, mâm ngũ quả. Chiều nay em dẫn con đi sắm tết. Khôi Minh và Uyên Minh chọn đồ cho ba mẹ. Uyên Minh chọn cho mẹ một đôi giày mới. Khôi Minh chọn cho ba cái cà vạt màu xanh nước biển có sọc trắng rất dễ thương. Em nói với con:

-"Giờ này bố chưa về, chắc quà của con ế mất. Tại sao con chọn màu này?" - "Con chọn màu nước biển xanh, hy vọng bố sẽ như một làn sóng xanh xô sóng bạc đầu về bên mẹ con mình trong đêm giao thừa vào giờ sớm nhất..."

Nghe con nói mà em ứa nước mắt. Em không dám nghĩ tới điều con mơ ước. Em biết, lòng tự ái của anh đã cao quá sức tưởng tượng của em. Ngày thường em chỉ nghĩ được rằng: anh là bố của hai con, là chồng của em, hàng tháng anh đưa lương về cho em, ngày ngày anh giúp em nấu cơm, giặt đồ lúc em bận việc. Thời gian rảnh rỗi anh sáng tác nhạc. Ôi! những bản nhạc của anh mất bao công sức mày mò mà em chưa bao giờ thử hát một lần. Thay vào đó là những tiếng thở dài não ruột. Em thở dài vì những bản nhạc của anh không đem lại vật chất cho nhà mình. Bởi Uyên Minh và Khôi Minh nó luôn hy vọng: "Bao giờ nhạc của bố lên đĩa CD thì tha hồ cho mẹ sắm đồ".

Bao giờ, bao giờ và bao giờ, điệp khúc ấy cứ vang lên trong óc em. Hàng ngày em phải bận rộn với bao công việc. Trong nhà lúc nào cũng có những bản nhạc của anh mà con bày ra khắp. Chúng còn đòi em mua đàn để tập những bản

nhạc của anh. Số tiền em ki cóp dành dụm cả hai năm trời, định bụng để về quê thăm bố mẹ. Thương bố con anh mà em đành chiều. Để ngày ngày, tiếng đàn của bố con anh như trút nỗi sầu muộn, cào thêm nỗi nhớ nhà như xé ruột của em.

Giông tố của gia đình mình nổi lên vào ngày giáp Tết, khi toàn bộ số tiền thưởng của anh, anh nói: dùng vào việc đi thực tế sáng tác. Em không bằng lòng đã đem toàn bộ bản thảo nhạc của anh hốt vào sọt rác. Anh lẳng lặng gom những bản thảo lại và ba lô con cóc trên vai ra đi vào lúc màn đêm vừa ập đến. Uyên Minh và Khôi Minh chẳng hiểu gì cứ tưởng bố đi thực tế sáng tác. Con nói với theo:

-"Bố ơi, bố đi vào năm mới bố mang bản nhạc mới về bố nhé!"

Anh vẫy chào hai con và không thèm nhìn em bằng nửa con mắt. Anh đi có mấy ngày mà em không chịu nổi: máy bơm hỏng không bơm được nước, bánh chưng em gói không quen cứ tữa ra. Mọi công việc dồn lên đầu em. Những lúc này, em mới thấm thía cần anh biết bao.

Anh yêu! Anh hãy về với mẹ con em. Anh lại sáng tác nhạc vào thời gian rảnh rỗi. Em sẽ tập những bản nhạc mà anh yêu thích. Cả gia đình

mình cùng hòa âm những bản nhạc mới nhất của anh. Cuộc sống có khó khăn một chút nhưng tràn đầy hạnh phúc. Về với con và em đi anh!

Đêm ba mươi đã đi dần từng giây, từng phút nặng nề, bí hiểm. Nhà nhà đã đốt nhang, mùi nhang thơm phảng phất nhắc nhở sự ấm cúng sum họp cuối năm. Lác đác từng chùm pháo hoa rắc vào không trung giao hưởng của mùa xuân mới.

Mùa xuân đã về, đã về thực rồi, mà sao anh vẫn...

"Mời các bạn nghe chương trình ca nhạc chào xuân mới. Sau đây là bản nhạc của nhạc sĩ Lê Hải. Xin trân trọng giới thiệu bản nhạc mới nhất anh vừa sáng tác và đạt giải:

... Ánh mắt xanh, em nhìn tôi như muốn nói: này anh hỡi cuộc sống sao quá khắt khe...

... Và tôi nói với em rằng: ngày mai, màu xanh sẽ đến với em và tôi''.

Cả nhà ngây ngất, sung sướng tột cùng. Kìa anh, đúng anh thật rồi. Anh ôm đàn và hát. Giọng hát của anh nay em mới được nghe trọn vẹn: Thiết tha, sâu lắng và ấm áp biết nhường nào.

- Kìa mẹ, mẹ tặng hoa cho bố đi.

Ba mẹ con cùng cầm hoa dâng lên. Đúng lúc đó, một cô gái chạy lên sân khấu. Cô ta tặng cho anh một bông hồng đỏ thắm. Tim tôi chợt nhói đau.

..."Ánh mắt xanh" anh viết cho tôi hay viết cho cô gái kia nhỉ? Trên bầu trời pháo hoa rộn ràng, những tia sáng xanh tỏa khắp nơi báo hiệu những điều mới mẻ... Tôi mặc quần áo và bước đi.

- Mẹ đi đâu đó?

- Mẹ đi tìm ba về với các con.

Ánh mắt xanh của hai đứa con cùng đổ dồn về phía tôi như động viên, khích lệ, như nhắc nhở tôi đi tìm làn sóng xanh của cả gia đình. Ngọn đèn cao áp chiếu những tia sáng xanh ấp áp như cùng dìu tôi đến với mùa xuân ■

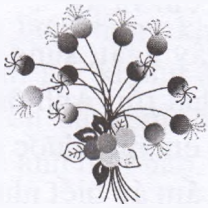

Cha tôi

Hôm nay, tôi dọn dẹp lại căn phòng của cha. Lúc cha mất, theo tục lệ, mọi người bảo mang toàn bộ đồ đạc của cha thả xuống sông cho mát mẻ hoặc mang đi đốt. Tôi nhận nhiệm vụ này và đã cố tình giấu lại ít đồ đạc của cha. Tôi không muốn mất cha vĩnh viễn. Tôi mở chiếc hòm sắt mà hàng ngày chiếc chìa khóa cha cứ giữ khư khư: Tập thơ Tố Hữu, cuốn truyện Kiều, vài ba cây bút, quyển vở để cha làm thơ, hộp chè Thái Nguyên. Tất cả đã ố vàng. Tôi ôm những thứ đó vào lòng, bùi ngùi nhớ lại những ngày tháng đã qua. Cha tôi bỗng hiện về. Tôi ôm chặt cha: "Cha ơi!..."

Tôi là con út của cha. Cha coi tôi như một viên ngọc quý báu. Mỗi khi đi đâu về chân tay, quần áo nhễ nhại mồ hôi, cha tôi gọi lại, ôm chặt

vào lòng: "Gái út cưng của thày!". Tôi lớn lên và trưởng thành theo năm tháng cùng những yêu thương nâng đỡ của cha. Mấy chục năm qua đi, đôi tay rắn chắc của cha giờ đây teo tóp, những đường gân già nua sắt lại. Đôi mắt cha mờ, đục nhìn không rõ nữa. Nhưng lạ thay, đứa con nào về thăm cha, bà con, cô dì lui tới, cha gọi rất đúng tên. Trên vầng trán cao vuông vức của cha đầy những vết nhăn. Mỗi vết nhăn đó là những lo toan vất vả nuôi con, nuôi cháu lớn khôn. Răng của cha đã rụng gần hết. Mỗi khi cha cười, tôi có cảm tưởng là cha mếu. Kì lạ thay, chỉ có mái tóc là đen nhánh, không một cọng bạc. Khi tôi chải đầu giúp cha, tôi cố tìm ra một sợi bạc mà không có. Cha tôi cười bảo: "Máu bố tốt nên sống dai. Sống dai chỉ khổ con, khổ cháu báu gì!". Tôi nhìn ngắm cha mà nước mắt lưng tròng. Tôi nhớ lại chuyện cha tôi kể mấy năm về trước.

"Đó là trận đói năm 1945. Người chết đầy đường. Cha bò sang bờ ao nhà địa chủ cắt trộm dọc khoai ngứa nấu ăn. Đói quá, nuốt vào miệng chẳng thấy ngứa mà lại ngọt như ăn đòng đòng lúa. Nhìn người thân, bà con, cô bác chết như ngả rạ đầy đường vô phương cứu chữa mà xót xa... Người ta chết vì bom đạn, vì bệnh tật... còn dân

mình chết vì đói. Nhờ Đảng, Bác Hồ đứng lên đánh đuổi Pháp Nhật, bây giờ có cơm no áo ấm phải nhớ tới lúc cực khổ. Đừng có tiêu xài hoang phí các con ạ!"

Tính cha tôi rất thẳng thắn. Mỗi khi chị em tôi có chuyện gì cãi vã hoặc mẹ tôi to tiếng với xóm giềng. Cha liền ra gọi vợ con về và mắng: "Ở đời đừng tệ bạc với nhau quá, lúc chết ân hận không hết đâu!". Tôi là con út, cha thương nhất. Song mọi người bảo người mà cha tôi thương nhất trong tận đáy lòng là anh cả và chị hai tôi. Anh cả tôi đã hi sinh vì một cơn sốt rét ác tính ở rừng Trường Sơn. Chị hai tôi bị bệnh não bại liệt vì lo nghĩ thương chồng đi bộ đội về bị chất độc màu da cam, ngồi ngủ gật cả ngày. Lúc cha hấp hối chúng tôi lại hỏi: "Cha thương đứa nào nhất nhà?". Cha cười mắng: "Cha bố chúng mày! Thương bằng nhau hết". Anh em chúng tôi không dám khóc to mà mắt đứa nào cũng đỏ hoe. Thật tội! cha chỉ được hưởng chút ít tuổi già thảnh thơi sống bên con cháu. Mẹ tôi hỏi: "Ông có ân hận gì với ai thì trối trăng lại để con cháu còn biết". Cha tôi phều phào: "Bà rõ vớ vẩn, làng xóm tốt thế mình ơn chả hết. Tôi chỉ giận mấy ông ủy ban xã chưa làm thủ tục lĩnh huân, huy chương cho tôi".

Chuyện là thế này: Cha tôi là trưởng ban du kích xã những năm đánh Pháp, đuổi Nhật. Cha từng tham gia những trận chống càn từ Thái Bình ra Hưng Yên qua Nam Định, dọc mấy tỉnh đồng bằng Bắc Bộ. Những năm gần đây Đảng và Nhà nước tặng huân, huy chương kháng chiến, trả ơn người có công với đất nước. Khổ nỗi giấy tờ cha tôi bị thất lạc hết. Những người chiến đấu cùng cha tôi đã yên nghỉ ngàn thu. Cha là người thọ nhất làng xã, lấy ai làm chứng cho cha bây giờ.

Hôm tang lễ cha, cả nhà tôi thấy lạ. Cán bộ Ủy ban nhân dân xã có mặt để đi viếng cha gần hết: ông chủ tịch, ông bí thư, ông xã đội, ông chủ nhiệm hợp tác xã. Anh trai tôi trân trọng dâng vòng hoa: "Uỷ ban nhân dân xã kính viếng hương hồn ông" lên trên cao gần chỗ cha nằm. Còn tôi, tôi lẩm bẩm khấn cha: "Lạy cha, cha sống khôn thác thiêng về chứng giám các bác ở Ủy ban nhân dân xã đã đến viếng linh cữu cha!". Hai hàng nước mắt tôi chảy như chưa bao giờ được khóc ■

Ngày 15 tháng 7 năm 2003

Giấc ngủ đi hoang

Ngân trằn mình xuống giường, miết chặt lọn thân thể xuống chiếc đệm kim đan. Ồ, chiếc đệm này có vấn đề rồi. Nó cứ bật lên dằn dỗi như chối bỏ cái thân thể nuột nà mà nó đã cuốn hút bao nhiêu năm nay. Cái thân thể này không có danh phận gì cả. Chỉ là một khối nõn nà của các đường cong cơ thể. Cũng tại chiếc đệm này bao nhiêu cuộc hoan ca, những bữa tiệc trần gian hoan lạc, ái ố chỉ để giành cho một người duy nhất, một người được hưởng. Đó là Hoan chồng nàng. Bữa tiệc nồng nàn mà đơn lẻ, ngọt dịu mà lẻ loi...

Hỡi ơi, cuộc đời này có biết bao điều để nói: ái, ố, hỉ, nộ... Rồi tất cả cũng sẽ qua đi. Nhưng có

một cái vĩnh viễn Ngân chưa có được trên thế gian này đó chính là tình yêu. Lạ hoắc, già cắc cú ra rồi, con cái nghềnh nghễnh ra đấy rồi mà nói chưa yêu. Rõ có là đồ điên. Thời buổi này ăn nhiều hóa chất độc hại, sinh ra gen lạ, người gì đâu mà ngơ ngơ chẳng giống người. Không giống người thì lại ra khỉ à? Hay lại quay trở về thời nguyên thủy: đười ươi cả lũ... Chán ngoắc. Họp lớp ư? Ừ thì họp. Mấy con mẹ xồn xồn sau mấy chục năm âm ỉ với những mối tình cóc ghẻ: Đứa thì lấy chồng lùn tịt, bắp tay cuộn thăn như giò bánh tét, vai đầy thịt, miệng lúc nào trơn trơn bóng nhẫy. Nghĩ đến thôi đã ngấy. Ấy thế mà có hai hoa khôi của lớp, học hành tử tế vẫn quyết chí lấy loại đàn ông này và sau mấy chục năm hoa khôi cũng na ná giống lợn ỉ. Hai hoa khôi vẫn dương dương tự đắc là lấy chồng giàu có. Này nhà lầu phố cổ. Này xe hơi đời mới. Này những bữa tiệc đầy phứa thịt, bia. Nói chuyện với hoa khôi một hồi Ngân ra nhà vệ sinh ọe mãi, nàng tưởng hay mình lại mang bầu...

Ba cái chàng loe ngoe vài cọng râu "cụ thượng" dưới cằm, tóc lòe xòe muối tiêu. Học phổ thông lười chảy thây chỉ mong cô thầy trúng gió hay đụng xe để được cả buổi phá quấy, nay trở thành ông chủ lò phở nội thành, ông chủ hãng gỗ

nổi tiếng xuyên Việt - Lào, trợ lý cho lão tổng giám đốc đa quốc gia, ông chủ đồn điền cà phê Cao Nguyên. Ô hô, các bố nói chuyện kìa: "Con bồ của ông hôm lâu ngon đấy, hôm nào nhường cho tụi này vài pha". "Con Uyên hoa khôi lớp G vẫn đẹp mê hồn, tôi đố các bố tán đổ nó!". "Mấy con khỉ già lớp mình bữa nay sõm quá. He he, sang năm không lôi được mấy em đẹp đẹp về tán dóc cho vui tớ cóc về họp lớp nữa". Ngân chưa về họp lớp lần nào, chỉ nghe cô bạn Thanh Hà kể lại hôm đưa con đi thành phố Hồ Chí Minh thi...

Hè năm 2008, Ngân về thăm mẹ chồng ốm nặng. Anh chàng Phi lớp trưởng gọi một số bạn bè làm giáo viên trường làng và một vài bạn ở nhà đến chơi. Thật cảm động. Ngân thấy các bạn vẫn như ngày nào: đầy ắp nghĩa tình. Mấy bạn này tuy không có danh phận gì trong xã hội nhưng vẫn rất nhiệt huyết với cuộc sống bộn bề vất vả của người dân quê. Tình nghĩa, hay lam hay làm. Nhà ai cũng cao to, sạch sẽ, ấm cúng. Vợ giỏi, con ngoan. Nàng bỗng thấy thèm cuộc sống này đến thế...

... "Mình yêu Ngân từ năm cuối phổ thông Ngân à. Mấy chục năm rồi giờ gặp lại Ngân tâm trạng mình vẫn vậy. Hôm qua đi chơi cùng Ngân có lúc tim mình loạn nhịp. Ngân vẫn hồn nhiên và

vô tư đến lạ thường". Anh chàng công tử đẹp trai và hiền lành nhất lớp đang bồi hồi tâm sự. Như có luồng điện giật trong người, Ngân ngẩn ra. Mình ư? Phú yêu Ngân thật ư? Sao nàng không hề cảm nhận được tẹo teo gì cái sát na tình yêu thời con nít ấy nhỉ? Đến ngay mặt mũi Phú cách đây mấy giờ Ngân ngẩn tò te ra chẳng nhớ chút chút cái chi chi về anh chàng này... Giờ thì anh ta đang đứng trước mặt nàng: cao ráo, thư sinh, môi đỏ au, da trắng nhột... Đàn ông mà nhơn nhởn thế không phải mẫu người lý tưởng trong mơ của nàng. Lại thêm trán hói, và cái mắt hơi bị ti hi giống hai cái xấu nhất của Hoan chồng nàng. Yêu sao được loại người này. "Ngân à, Mình đang ngạt thở vì bạn đây. Mình đã nghĩ bao đêm rồi. Mối tình này mình đã muốn để nó chết trong lòng, không để ảnh hưởng đến ai nữa nhưng giờ nó trỗi dậy. Mình không ăn không ngủ được. Không thi cử gì được..."

....."Đi chơi núi Lang- Bian cùng mình đi, mình năn nỉ đấy?" - "Ừ thì đi". Ngân ngoắc vội đôi giày vải, khoác cái áo lên vai, dặn chồng con rồi đi chơi cùng chàng. Trời hôm nay thật đẹp. Đà Lạt vào mùa mưa làm gì có ngày hửng nắng le lói và thanh bình thế này. Hiếm khi lắm! Ông trời, đã vén bức màn tình yêu trong Ngân chăng? Ở cái xứ

sở lạnh giá này tới hai chục năm rồi nàng như một nữ tu sĩ, ăn chay niệm Phật sống khép mình. Mình tự an ủi mình sống cho an phận... Bạn bè ở xa đến nàng dẫn đi chơi thi thoảng cười đấy nhưng chẳng có chút hào hứng nào trong lòng... Một nỗi buồn dịu nhẹ, tê tái cứ đan đan trong tâm trí nàng... Nàng thiếu thốn gì cơ nhỉ. Chồng thì danh phận không có gì nhưng yêu nàng cuồng nhiệt.

Nàng bảo đi chàng đi. Nàng bảo buồn không ngủ chàng ngồi cả tiếng vuốt mắt nàng. Tình yêu của chồng nàng chỉ có thế, giành cho nàng thôi. Yêu, yêu lắm nhưng chồng nàng không hề biết kiếm tiền. Hoan sinh ra từ tấm bé đã mồ côi cha. Mẹ Hoan cưng chiều như một công tử con nhà giàu dẫn đến Hoan ngày nay như vậy. Nàng vất vả lao vào trận chiến kinh tế như một con thiêu thân. Ngân làm việc không biết mệt mỏi. Nàng không thua kém bạn bè bất cứ thứ gì về vật chất. Nàng không để các cô công chúa con nàng thua kém ai cả. Nàng chơi với bạn bè hết sức sằng phẳng, chỉ chơi trội hơn chứ không kém. Tất cả những cuộc điện thoại từ đâu đến nàng đều từ tốn gọi lại. Bạn bè nàng nhiều nhiều lắm. Hầu hết họ quý mến và nể cách sống của nàng.

... Hôm nay nàng đi chơi với Phú như những cuộc tiếp đãi bạn bè khác.

...“ Ngân à! Nếu sống cả đời người mà không có tình yêu thì kinh khủng và đáng sợ lắm, chết dần chết mòn... Tế bào sẽ giãn ra, chết đi và phân hủy. Chấm hết một cuộc đời vô vị”. “Ngân à tình yêu là cái quái gì nhỉ? Hình hài ra sao? Theo bạn thế nào là tình yêu?”. “Nỗi buồn mang màu gì hả bạn? Mình sống để làm gì khi không yêu nhỉ”. ... Phú đấy, cái tình yêu thư sinh, lãng tử đầy chất thơ mộng văn chương đang dẫn dắt nàng. Ngày học phổ thông và cho tới tận bây giờ nàng vẫn có tiếng là đanh đá. Đố anh chàng nào dám tỏ tình. Nàng chửi phủi thui vào mặt còn hơn vã mắm. Nàng biết thừa một số chàng rất mến nàng nhưng đố dám loe ngoe. Nàng nhạy bén với thời cuộc, quen các đại gia và giới công chức khá nhiều. Nàng đã quá hiểu những con người này. Nàng đọc được cả ý nghĩ chưa nói ra của các phú đại gia. Chưa kịp tỏ tình, nàng đã chặn họng. Eo ơi, thế thì đành chịu ngậm bồ hòn chứ còn tán tỉnh cái gì? Cứ thế nàng sống tỉnh dụi trong cái vô thức cạnh lũ đàn ông ong bướm quanh nàng mà vẫn an toàn sung sướng như mê cung. Nàng thầm hãnh diện về phẩm giá con người nàng. Bọn đàn ông không làm gì được nàng nhưng nàng thấy thật

may mắn họ không ghét nàng. Những bữa tiệc tùng, những đêm karaoke ít khi họ không mời nàng. "Gọi Ngân đến nó cầm mi cơ rô cho mà hát. Lâu lâu nó ca vài bài... có thể ngày nào chúng ta sẽ thành đôi... để cho mà hy vọng". Ngân đến ngay, chẳng bẽn lẽn gì. Nàng làm cho các chàng tiếp tục hy vọng và giải khây, ung dung, tự tại không hề run sợ trước đám hổ đang hung hăng. "Dữ như hổ mà chẳng dám ăn thịt con". "Ừ! Tội nghiệp con Ngân nó trong sáng đến hổ phải từ bi". Thế đấy, trong tận cùng của mê cung cuồng vọng nàng vẫn giữ được mình, trong sáng thủy chung.

... Ơ cái anh chàng bằng tuổi này, mi sao mà đủ kinh nghiệm để giỡn ta cơ chứ lị. Ừ thì ta giả đò vậy. Làm trò con nít chơi đùa ghẹo nhau làm vợ chồng đi. "Phú ơi, đừng nói nữa tim Ngân đang thắt lại này, chưa từng có cảm giác này bao giờ". "Phú ơi, chưa đi chơi ở đâu, với ai mình có cảm giác sung sướng và hạnh phúc như thế này". "Phú ơi, lúc Phú xa Ngân khoảng cách xa thế nhớ nhau chịu sao nổi". Ôi cha, từ cái miệng đỏ tươi kia thốt ra những lời yêu đương nồng nàn vậy. Anh chàng chỉ còn biết thở hổn hển, nắm chặt tay người yêu, ngẩng mặt lên trời mà cầu nguyện: "Hãy cho tôi

tình yêu này của em. Khi nào em nhớ tôi, tôi sẽ có mặt ngay". Mê cung của tình yêu đang nồng nàn thì tự nhiên có tiếng trẻ con ré lên trong điện thoại của chàng: "Bố ơi, bao giờ bố về, con nhớ bố lắm!". Chàng lặng lẽ cúi người: "Bố sẽ về, về ngay ngày mai con ạ". Nàng mỉm cười nhìn chàng vẻ thương hại "Rõ đồ con nít". Chét, chét, chét... Điện thoại của nàng rung: "Mẹ đang ở đâu? Mấy giờ mẹ về, mua thức ăn mẹ nhé!". Cục cưng hoa khôi của nàng đấy. Nàng từ chối sao được: "Ừ, mẹ về, mẹ về ngay đây". Họ đăm đắm nhìn nhau, dìu nhau qua con dốc lên xe trở về. Nàng bình thản bắt tay chàng chia tay. Chàng giục: "Để mình chờ xe, về với con đi". Nàng lắc đầu nhất quyết để xe chàng chuyển bánh rồi mới quay đầu lại.

... Một ngày, hai ngày, ba ngày, bốn ngày, năm ngày. Giờ này chàng đang ấm cúng cùng vợ con, không biết có mảy may nhớ đến nàng? Còn nàng có biết bao việc phải lo toan... Bạn kinh doanh liên tiếp ồi ồi gọi đến. Lô đất nàng dồn hết vốn liếng mua để chờ dự án nước ngoài bị lừa giấy tờ. Trộm lẻn vào nhà lấy bóp của nàng mất hết số điện thoại làm ăn. Nàng thẫn thờ, đờ đẫn như kẻ mất hồn. Có một tuần mà nàng sút tới bốn ký lô

rưỡi. Chồng nàng chẳng biết làm sao, tối tối ôm nàng hôn khắp gáy và vẫn đòi làm việc ấy...

... Nàng không ngủ được, một đêm, hai đêm, ba đêm và thành thói quen. Mắt nàng thâm đen. Ban ngày nàng làm việc vô thức. Nàng bỗng có cảm giác hoang vắng và sợ sệt. Nàng bắt đầu nghĩ quẩn: "Ngộ nhỡ nàng chết, thì con nàng ai nuôi". Các loại thuốc Đông, Tây y đều bó tay trước dây thần kinh cứng như dây đàn của nàng.

Sáng nay anh chàng bác sĩ Giám đốc Bệnh viện Đông y, bạn của Ngân trực tiếp khám bệnh cho nàng: "Em bị tổn thương thần kinh nhiều quá. Nếu anh không nhầm, mười năm về trước em cũng mắc bệnh này. Em hãy nghĩ cho em trước đã rồi hãy nghĩ cho người khác, em ạ. Theo anh lần này còn tổn thương trầm trọng hơn đấy. Hơi thở của em yếu mà mạch rất nhanh". Hoan bón từng thìa thuốc cho vợ uống. Mắt Hoan trũng sâu. Hơn ai hết anh biết ba tháng nay vợ anh mất ngủ vì nguyên nhân gì? Hồi đó Hoan mê cô kế toán làm tổn thương Ngân. Còn lần này Ngân không bị tổn thương mà nàng đang thiếu thốn tình cảm. Tận đáy tâm thức anh hiểu vợ mình đang yêu. "Em nhớ ai, em cứ gọi điện đi!". Không, sao Ngân phải gọi điện cơ nhỉ. Trước khi chia tay Phú chính

miệng Ngân đã nói: "Mai anh về với vợ, với con, cấm được có hình ảnh em. Cấm anh không điện thoại và nhắn tin". Chắc Phú yêu Ngân thực lòng nên mới nghe lời Ngân để cố quên Ngân mà hạnh phúc với người vợ mà anh không có tình yêu đấy thôi. Thế thì Ngân phải hãnh diện chứ sao Ngân lại buồn. Ơi đâu rồi cái hãnh diện của Ngân, phải giữ cho trọn vẹn chứ!.

... Quãng một giờ ba mươi lăm phút Ngân nhắm mắt ngủ, giấc ngủ nhẹ tênh, êm đềm lạ... Ngân mơ Phú và Ngân cầm tay nhau đi bên đồi sim mọng tím. Phú hổn hển chạy đuổi theo Ngân. Ngân khanh khách cười mãn nguyện.

... Ngủ dạy được mấy tiếng má Ngân đỏ hồng. Ngân đang có cảm giác xấu hổ về giấc mơ đi hoang tối qua. Chợt chuông điện thoại vang lên. Tiếng Thanh Hà the thé đầu dây: "Ngân à, mở VTV1 coi ngay". Ai kia, chà Phú kìa. Sao công an lại còng tay Phú.

... "Bà Ngân ơi, thằng Phú, thằng Tôn buôn lậu gỗ cấm xuyên quốc gia bị bắt rồi".

... Nàng lẳng lặng vào giường nằm, mong rằng giấc ngủ lại đến và nàng lại cùng giấc ngủ đi hoang. Hoan lẳng lặng vào nằm cạnh bên, khẽ đặt lên trán nàng nụ hôn muôn thuở ■

Lẵng hoa cho thằng khùng

Hắn tên là: Phó Đúc Côn. Độc có cái tên của hắn cũng đã gây bàn cãi khó chịu cho vô số người. Những người phải tiếp xúc với cái tên của hắn một vài lần thì cho qua, còn bạn bè đồng nghiệp thì thật là phiền phức. Mỗi lần ghi danh sách bầu cử cho hắn là lại có chuyện. Họ cứ ghi lộn sang là Phó Đức Côn. Khi bảng danh sách đưa lên rồi, đến lúc bầu không có tên hắn. Thế là hắn không

trúng cử. Lúc ấy bạn bè hắn mới la ó lên. Sao ông Đúc Côn không có trong danh sách ứng cử? Ông Đúc Côn là người có tài, có đức, có công nhất trong cái tập thể này mà lại không có tên ông Phó Đúc Côn? Nhưng hỡi ơi! Việc bầu bán đã qua rồi. Bao nhiêu quan chức lớn đến dự việc bầu cử này đâu phải chuyện nói chơi. Họa có là trò đùa mà bỏ phiếu lại. Bạn hắn thì lăng xăng bàn cãi trước kết quả bầu cử. Mọi người tức thay cho hắn. Còn hắn kìa, mới nham nhở, lù đù làm sao? Hắn bảo: "Ôi, thôi, để dịp khác ứng cử. Hắn làm phó quen rồi. Hắn bảo cái dòng họ phó nhà hắn, đi ra ngoài đời, nhiều ông chỉ là phó thôi, phấn đấu hoài đến lúc đủ tiêu chuẩn lên trưởng thì lại vừa tròn lục tuần. Bố hắn ngày xưa chỉ làm mãi cái chức phó Chủ tịch lâm thời. Cái ông Chủ tịch đương thời trẻ quá, kinh nghiệm chả có. Phó mà bố hắn cứ phải làm việc thay trưởng suốt à. Đến hắn bây giờ cũng thế. Ông trưởng bị kỷ luật, chưa đến kỳ đại hội để bầu lại thế là hắn tuy phó mà phải ôm luôn chức trưởng. Xuôi chèo mát mái thì không sao, nếu không lại è cổ ra chịu viết bản kiểm điểm.

Chị là bạn thân của hắn. À không, là người hắn yêu. Chị kém hắn cả chục tuổi sao gọi là bạn được. Hắn yêu chị những hơn chục năm nay rồi cơ

đấy. Một mối tình đẹp nhưng có lúc cảm thấy như đơn phương. Chị có cái tên thật đẹp Tuyết Trinh. Tên thì đẹp nhưng người chị cũng chả đẹp sắc sảo lắm như cái tên đâu. Chiều cao cả guốc vào nữa thì được một mét năm chín. So với hắn thì chị cũng cao hơn vài phân. Mặt thì chả có nét gì gọi là "Tây Thi" cả. Cái trán rộng thể hiện sự sẵn sàng uyên bác khi có đối thủ ngang hàng. Chị có thể ngồi hàng giờ để tiếp chuyện các vị "bô lão" đủ các "kênh". "Đài" nào chị cũng thêm nếm được vài tin nóng sốt. Vì vậy các cụ quý chị lắm. Gần các cụ chị có thêm kinh nghiệm sống, kinh nghiệm yêu. Các cụ thì sắp "gần đất xa giời" con Tuyết Trinh nó thuộc dạng sống biết điều, bổ túc cho nó ít kinh nghiệm. Giữ khư khư kho tàng vốn liếng về sự hiểu biết làm gì. Chết, chôn đi thật uổng phí. Tiền bạc, bất động sản còn để lại cho con cháu được, chứ cái của trong đầu có móc ra mà lấy một lúc ngay đâu. Ấy thế là nghiễm nhiên con Tuyết Trinh được thừa hưởng gia tài vô giá: nó biết sống vui vẻ, yêu đời. Bất kể có sóng gió nào đến nó vẫn ung dung tự tại đón nhận không hề oán thán. Nó biết cười với mọi người, mà khi nó cười mới xinh ơi là xinh. Tuyết Trinh cười thật hiền, đôi môi dày vừa phải chẳng bôi son mà đỏ

mọng. Cái mũi thì thẳng như lóng trúc vàng. "Tướng mạo này là nó không bao giờ làm phản ai đâu". Vì vậy mà các cụ thấy thương nó như con cháu trong nhà. Ơ, chẳng họ hàng máu mủ, anh em gì với nó mà mà nó cứ tỉnh dụi gọi bố xưng con ngọt lịm. Nó nhớ ngày nọ, ngày kia mua quà biếu, gọi điện hỏi thăm. Chả bù cho cái lũ con mà các cụ đẻ ra, có làm cỗ gọi chúng nó về sum họp cũng khó. Khuyết điểm lớn nhất ở con này là không biết phân biệt đẳng cấp mà chơi. Ai nó cũng đối xử an hòa. Biết mười mươi người ta nói xấu sau lưng mà nó có giận ai đâu. Ai bảo các cụ cho nó đọc kinh sách nhà Phật lắm vào. Rõ ràng Phật dạy: "Coi kẻ thù cũng như là bạn, thả bè từ vớt hết trầm luân". Thế thì Tuyết Trinh thực hiện đúng rồi, các cụ còn áy náy cái nỗi gì?

- "Dạy con nhà con hàng xóm khôn". Tao dạy mày đứt đầu lưỡi mày không nghe còn cãi lại. Con Tuyết Trinh, bạn học của mày nó khôn bao nhiêu thì mày dại bấy nhiêu. - Bà cụ Đoan rít lên chửi cô Mây con gái bà.

-Bà chả leo lẻo nhận nó là con là gì. Bà hợp thì sang ở với nó. Cả tuần, tôi đã phải è cổ nghe lão chồng khó tính ca cẩm. Bây giờ về đây lại bị mẹ đẻ dằn vặt. Tôi biết sống sao cho vừa lòng các

người đây. Bận sau nghỉ tôi đi du lịch khỏi về nhà nữa.

-Ôi trời ơi là trời, tôi ăn ở đầy đặn với mọi người mà sao giờ tôi lại phải chịu nghiệp chướng này cơ chứ?

- Chuyện có tí thế, bà vội lăn ra ăn vạ kêu trời, nhìn ông Sung đấy: Nhà to nhất phố, tiền tỉ mà hai thằng con trai đi Mỹ có thèm ngó ngàng!. Không thuê được đứa cháu họ xa lên làm con ở trông coi thì chết rũ xương ra. Dạo này một tháng tôi về một lần thôi. Bà tìm người ở đi là vừa.

Côn đã nghe hết câu chuyện của vợ mình đối đáp với bố mẹ. Côn đang định sang nói chuyện với bố mẹ vợ vì sự lăng loàn của con gái họ nhưng thấy vậy lẳng lặng đi ra ngoài phố.

Hai chục năm về trước Mây là cô gái thùy mị, nết na, ngoan hiền như cô Tấm. Mái tóc cô buông xõa gần đầu gối. Những đêm rằm cô gội đầu chải tóc đầu hiên, mùi nước lá sả thơm hăng hắc làm gió cũng phải run lên hong khô tóc cho cô. Côn lúc ấy vừa tốt nghiệp đại học loại ưu, được phân về làm phó phòng kế hoạch của công ty. Phó Đúc Côn phải dùng tới "bảy mươi hai phép thần thông biến hóa" mới cưới được cô Mây làm vợ chứ tưởng bở à? Anh phó, đụng độ với lão

Đúng tổng giám đốc công ty biết bao lần rồi còn gì?. Lão Đúng đã để ý cô Mây ngay từ lúc cô bước chân vào cái công ty này. Anh phó Côn hãnh diện với mọi người là cưới được cô Mây hoa hậu phố chợ. Hôm Côn cưới Mây lão Đúng mặt đỏ au vì thua cuộc. Lão đã từng tuyên bố: "Em nào dạng á hậu vào công ty này cứ chịu khó nghe anh dạy bảo, sẽ được lên chức hết". Người ta kháo nhau rằng, cô nào nhan sắc dễ coi một tí là đố mà thoát khỏi tay lão Đúng. Không làm gì được cô Mây vợ Côn, lão Đúng tức sùi bọt mép. Cô Mây đoan trang, nết na, tính tình thì thẳng thắn. Mấy lần hắn ỡm ờ đã bị cô ném cho cả quyển sách vào mặt. "Cái con này, mày to gan dám cãi lời ông. Con gái tơ phơn phởn, nõn nà ra đó mời bố, bố còn chưa thèm mà cái ngữ mày. Bố chỉ ỡm ờ chọc tức thằng Côn chồng mày thôi, chứ mày tưởng mày cao giá lắm à?"- Lão thầm nghĩ trong bụng và tìm cách trả thù cô Mây.

Công ty tầm cỡ quốc gia này, nhìn bề ngoài thật ung dung oai vệ. Những người làm ở công ty đi ra ngoài đều hãnh diện vì được mọi người nể vì. Các lãnh đạo công ty đi xe hơi đời mới nhất, bóng loáng lao vút ra ngoài, tháp tùng bên cạnh là cô thư ký xinh đẹp như tiên giáng trần. Trong cái

sang trọng lịch sự ấy lại luôn xuất hiện sự đối nghịch. Ấy là ông Cẩn. Phạm Trọng Cẩn, Chủ tịch hội đồng quản trị. Cái tên thôi cũng đủ nói lên sự nghiêm trang đúng mực của con người này. Ông ta luôn đi bộ tới công ty. Lâu lâu thì đi cái xe cà tàng mà theo ông kể thì đó là cái xe hồi ông còn là cán bộ biệt động nội thành, ông giữ để làm kỷ niệm. Cái công ty này tồn tại, kinh doanh được là nhờ uy tín của ông. Đức độ và sự đúng mực của ông đã lấy lại uy tín cho một số cấp phó hay đàn đúm nhậu nhẹt. Ai bảo ông Cẩn không biết nhậu là sai lòi ra nhé. Ông không những nhậu rất tốt mà lúc nhậu ông còn rất chuẩn mực. Hôm tổng kết mười năm thành lập công ty, bọn đàn em rỉ tai nhau: "Hôm nay cho lão Cẩn biết mùi rượu một bữa". Ai dè ông Cẩn cho cả bọn đổ kềnh càng ra nền nhà hết. Ông vẫn ung dung, chạy xe về nhà, hôm sau đến cơ quan rất đúng giờ. Ông đã làm cho bọn đàn em té ngửa: ông Cẩn là anh cả của công ty này. Tất cả nhân viên cho đến trưởng phó phòng đều cúi đầu nể phục tài và đức độ của ông.

- Tuyết Trinh à, tôi đã hết cách rồi mà Mây vẫn không thay đổi. Anh phải làm gì để giữ được Mây đây hả em?

- Ô hay cái anh này! Việc giữ vợ khỏi ngoại tình sao anh lại hỏi em. Hồi chồng em theo cô kế toán, em phải quỳ xuống lạy anh ấy, không yêu em nữa thì hãy vì con."Nhưng tình yêu còn mạnh hơn cả cái chết thì làm sao mà em bảo anh dứt được người tình của anh để về với mẹ con em cơ chứ. Tha thứ cho anh đi Tuyết Trinh". Đấy, chồng em cũng quỳ xuống xin em tha thứ và tỉnh queo nói với em vậy đấy.

- A..nh... Anh cũng đã quỳ xuống xin Mây nhưng Mây nói tỉnh dụi : "Rõ dở, cái anh này, anh không yêu tôi mà thầm yêu trộm nhớ con Trinh thì anh cứ đi theo nó cho thỏa ước mong. Tôi có ghen tuông đâu mà anh lo. Thằng Dũng bạn anh nó mê tôi, thích tôi nhưng nó có dám bỏ vợ nó đâu vì bố vợ nó là Phó Chủ tịch. Bỏ vợ thì nó đứng đường à. Tôi yêu nó, đi với nó anh có mất cái gì? Vẫn còn vợ con, vẫn còn bạn bè và người anh yêu. Sao mà anh cù lần hết chỗ nói vậy?"...

Đã lâu lắm rồi Tuyết Trinh sống an phận. Cô cho mọi chuyện đến rồi đi như cái nấc thang của thời gian. Đau khổ thì đã quá đầy trong cô rồi. Mẹ Trinh mất khi cô đang còn là cô bé lớp trưởng lớp chín. Hồi đó Trinh lả đi, tưởng theo mẹ. Cô vừa bước chân vào đại học thì bà ngoại ra đi, bỏ lại

Trinh một mình, cô đơn hoang vắng. Còn bố suốt mấy chục năm qua cô đi tìm mà biệt vô tăm tích. Đau khổ tích đầy đau khổ, cô đơn đong đầy cô đơn thành chai sạn với Tuyết Trinh mất rồi... Đến người chồng yêu thương nồng nàn, chiều chuộng hết mực là thế cũng bỏ cô ra đi. Bây giờ người thân nhất của cô chỉ còn lại Bình An, cô con gái bé bỏng tội nghiệp. Bao nhiêu tình cảm ở đời, Trinh dồn hết cho con. Cô sợ con bé lớn lên mặc cảm, tự ti nên lúc nào cũng tươi rói, cười nói động viên con. Con bé Bình An được thừa hưởng mọi nết na thùy mị của mẹ, càng lớn, nó càng xinh. Ông Cẩn lâu lâu ghé nhà mua quà và sách vở cho con bé. Ngày trước Trinh làm ở công ty của ông Cẩn, ông thương cô bé Trinh côi cút cho lên làm trợ lý, quý cô còn hơn con đẻ. Người ta cứ bảo: "Con bé Trinh nó xinh xắn thế, mấy xếp lôi nó lên phòng làm bông hoa để ngắm". Lời ra tiếng vào, Tuyết Trinh không thích. Đúng dịp ấy, công ty kế bên tuyển nhân viên kế toán, Tuyết Trinh sang dự tuyển. Vì có sẵn kinh nghiệm nên cô được nhận liền. Tuy khác công ty nhưng chả mấy ngày là Tuyết Trinh không chạm trán với nhân viên của cơ quan cũ. Lâu lâu khi Trinh ra về đã thấy ông Cẩn đứng trước cổng bảo vệ gửi quà cho con bé

Bình An. Những lúc vậy Trinh cảm động chảy nước mắt. Người dưng mà còn tốt hơn cả máu mủ ruột rà. Ông trời thương nên đã cho cô một thủ trưởng thật là mẫu mực, thật là tốt bụng. Trinh chỉ ngạc nhiên là những lần vô tình ông đến nhà thăm mẹ con Trinh mà thấy Côn ở đó là ông nhăn mặt quát lên: "Anh đến đây làm gì?". Côn thì bản tính hiền lành, thật thà, ấp a, ấp úng: "Cháu đến thăm mẹ con Trinh". Nghe thấy vậy, ông càng gắt: "Ai khiến nhà anh. Anh về lo cho cái gia đình đang lộn xộn của anh đấy. Con Mây nó đã về nhà chưa? Anh mà vớ vẩn chết với tôi"....

... - Trinh ơi, mày sang ngay nhà tao.

-Có chuyện gì vậy Mây ơi?

-Mày cứ sang đây khắc biết.

Trinh chẳng kịp khóa cửa, lấy xe chạy thẳng sang nhà Mây. Trên giường Côn đang nằm rã rượi, miệng cứ phun nước bọt xòe xòe...

-Sao vậy Mây?

-Tao, T..ao và Dũng đang làm... Côn về bắt gặp. Thế là lão lăn đùng ra. Thôi Trinh ở với lão nhá, Mây đi đây.

-Trinh cuống cuồng, chẳng biết làm sao. Cô gọi điện cho bà Đoan. Bà nói: "Bệnh uất quá hóa

cuồng đó. Con ở đó chăm sóc nó nha. Từ từ cơn uất qua đi là nó tỉnh". Hơn hai ngày sau Côn tỉnh dậy cứ nhìn Trinh chằm chặp cười sằng sặc. Trinh hãi quá. Lại gần lay lay thì anh lại gục vào vai Trinh khóc rưng rức. Tội nghiệp, anh ta có hơn gì Trinh đâu. Một lần anh kể với Trinh rằng anh không có bố. Bố anh cưới mẹ anh về, do không yêu nên mấy năm mẹ mới mang thai anh. Khi anh mới là giọt máu bố anh đã bỏ đi bộ đội mất tiêu. Chục năm sau có về một lần nhưng không hề ngó ngàng đến vợ con rồi ra đi biệt tăm tích từ ngày ấy... Ông bố bây giờ là ông bố hờ. Lúc mẹ anh hấp hối đã kể vắn tắt cho Côn nghe. Tức quá, nghĩ chồng như thằng du côn đểu cáng nên bà đặt tên con trai là Côn, chứ họ thật đâu như họ Phạm. Mẹ anh nói bố anh phạm tội mất đức, du côn. Ông nội anh làm nghề phó cối, mà anh lại giống ông nội anh như đúc. Cái tên Phó Đúc Côn là như thế, có nguồn gốc hẳn hoi, chứ không phải ngẫu nhiên mà đặt, nên anh không dám thay tên đổi họ. Anh giữ cái tên mong có dịp tìm lại bố mình.

Nhìn Côn tả tơi, lòng Trinh quặn thắt. Rõ là một con người hiền hòa, đức độ, nhẫn nhịn mọi điều. Tại sao những người thật thà, hiền lành lại chịu không ít tai ương? Côn sốt mê man cả tuần,

chẳng có ai chăm. Trinh phải chăm sóc Côn thay Mây. Âu thì cũng là tình bạn, tình đồng nghiệp. Cuối tuần Mây nhắn tin về: "Trinh à, Mây đang ở cộng hòa Séc. Tớ sang đây cùng anh bạn, buôn bán quần áo. Mây gửi Côn cho Trinh nhé. Lâu lâu rảnh ghé thăm, động viên ông bà già tớ chút nhá. Cảm ơn Trinh rất nhiều!". Đọc thư Mây mà Trinh thẫn thờ cả buổi. Thương ông bà Đoan quá. Cả đời tần tảo buôn bán, làm ăn. Có mỗi một mụn con thì như vậy. Lúc tuổi già cần con cháu thì Mây lại bỏ đi. Tự nhiên nước mắt Trinh cứ chảy, chảy mãi...

- Anh Côn đã lành bệnh chưa?

Tiếng lão Đúng sang sảng ngoài sân. Trinh vội chạy ra:

- Mời bác vào nhà, uống nước. Anh ấy tinh thần chưa ổn định, lúc tỉnh, lúc mê bác ạ.

Trinh và ông Đúng ngồi nói chuyện về Côn, về công ty. Ông Đúng thông báo cho Trinh biết công ty năm nay làm ăn thua lỗ, tiền thưởng Tết của anh em chẳng được là bao.

- Ủa, sao em nghe công ty bác mới đổi xe con cả ngàn đô.

- Ôi dào, bộ mặt của công ty. Tôi đi ra ngoài ngoại giao, nhìn xe cà tàng người ta coi thường.

Bất đắc dĩ phải đổi thôi... Ối m...áu... máu... máu chảy nhiều quá.

Tuyết Trinh chỉ còn nhìn thấy máu và tiếng Côn lồng lên. Cô lả đi.

... Mẹ thằng cha này, thằng Dũng này mày dám phá gia đình tao... phá tao... cướp vợ tao... ha, ha...

... Sáng thứ bảy, ngày cuối tháng, người ta thấy Chủ tịch Hội đồng quản trị Phạm Trọng Cẩn lần đầu tiên tự tay ông lái xe con đến nói mẹ con Trinh cùng ông đến bệnh viện thăm ông Đúng bị trọng thương não đang nằm cấp cứu ở viện, tiện thể thăm cả Côn ở viện tâm thần. Trinh nói ông ghé vào lề đường mua hai lẵng hoa tặng hai người. Tự nhiên thấy ông Cẩn nổi khùng mắng Trinh: "Hai thằng nó đang khùng biết gì mà con mua hoa". Ông Đúng thì cứ mở mắt to, thao láo nhìn mọi người mà chưa nói được gì. Còn Côn thì cứ ôm chặt Trinh khóc nức: "Em ơi, em lấy anh nhé. Đừng bỏ rơi anh, nhé em!". Ông Cẩn chạy phắt lại quát to: "Hai đứa mày là anh em cùng bố khác mẹ thì sao lấy nhau được". Nói xong câu đó ông ôm mặt khóc nức lên...

... Hai lẵng hoa Trinh về để lên bàn thờ mẹ. Ông Cẩn ngồi quỳ trước bàn thờ bà Tú (mẹ Trinh)

cả tiếng đồng hồ. Có mấy ngày mà mái tóc ông bạc trắng. Trinh lại gần: "Thôi, quá khứ đã qua rồi bố ạ. Dù sao cũng thật may mắn, con Bình An nhà con nó còn có ông để gọi". Ông quay lại nhìn đứa con gái đã ngoại tứ tuần. Nó giống bà Tú như đúc: cam chịu, nhẫn nhịn mọi khổ đau. Ông thấy con, thế hệ sau nó đã hiểu được những phức tạp của thế sự ở đời. Ông vừa vui vừa thấy xấu hổ.

- Ông ơi, con thi trường Đại học Ngoại thương khoa Quản trị kinh doanh mai mốt về làm giám đốc thay ông, ông nhé. Con sẽ xây dựng công ty hùng mạnh, để mỗi năm Tết đến, nhà cô chú công nhân nào cũng đầy ắp quà. Mọi người sống thật hạnh phúc, vui vẻ, nhé ông! - Bé Bình An nhảy chân sáo, tưng tưng quanh ông ngoại ■

Ngày mùng một tết dương lịch 2013

MỤC LỤC

1. Cái Tị về làng 5
2. Bữa tiệc trần gian 22
3. Cho vừa lòng em 30
4. Đồi tím hoa mua 40
5. Giếng trời 49
6. Nàng công chúa của anh 55
7. Tờ vé số 63
8. Về bên nội 72
9. Bố và mẹ 84
10. Chung riêng 88
11. Sức hút 99
12. Trăng mười sáu 106
13. Ánh mắt xanh 110
14. Cha tôi 115
15. Giấc ngủ đi hoang 119
16. Lẵng hoa cho thằng khùng 129

Bữa tiệc trần gian

Tập truyện ngắn

ĐỖ THỊ MINH NGUYỆT

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN
65 Nguyễn Du - Hà Nội
Tel & Fax : 04.38222135
E-mail : nxbhoinhavan@yahoo.com

Chịu trách nhiệm xuất bản :
PHẠM TRUNG ĐỈNH

Chịu trách nhiệm bản thảo :
TRẦN QUANG QUÝ

Biên tập :
ĐÀO BÁ ĐOÀN

Vẽ bìa :
VI QUỐC HIỆP

Sửa bản in :
PHẠM ĐỖ HÀ PHƯƠNG

Trình bày :
TỔ TẠO MẪU

In lần thứ nhất số lượng : 500 cuốn, khổ (13 x 19)cm
tại Xí nghiệp Bản đồ Đà Lạt. Số 14 Yersin - Tp. Đà Lạt - LĐ
Số đăng ký KHXB : 989-2013/CXB/15-44/HNV
Quyết định xuất bản số : 476 / QĐ-NXB HNV
In xong và nộp lưu chiểu quý IV – 2013

" Cuộc sống như một cuốn sách.
Kẻ điên rồ giở qua nhanh chóng.
Người khôn ngoan vừa đọc vừa suy nghĩ
vì biết rằng mình chỉ được đọc 1 lần..."

J.P.SARTRE

GIÁ: 55.000Đ